

Vydává MO ČR – Prezentační
a informační centrum MO
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Šéfredaktor: Jaroslav Pajer

Redakce
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 686
973 215 916
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Jazyková úprava: Vlasta Kohoutová

Grafická úprava: Andrea Bělohávková

Foto na titulní straně: Jan Kouba

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
PIC MO, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: ČTK Repro

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 7. 1. 2008

Toto číslo vyšlo dne: 26. 1. 2009

Kontakty

Martin Koller
tel.: 973 215 572
e-mail: martin.koller@email.cz

Jan Kouba
tel.: 973 215 664

Pavel Lang
tel.: 973 215 868
mobil: 724 002 623
e-mail: pavellang@centrum.cz

Vladimír Marek
tel.: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jaroslav Pajer
tel.: 973 215 686
mobil: 724 033 412
e-mail: pajer.jaroslav@seznam.cz

Co slíbíme, to splníme	2
Extra létání	6
Šťastný smolný muž	10
Pracovitě Mořské včely	14
Auta do (válečné) nepohody	16
S křížem na prsou	18
Dvaadvacet partnerů	20
Bechyně = perspektiva	21
Nebezpečí ze všech stran	24
Bushmaster	26
Namísto represe prevence	30
Nejhorší jsou první tři měsíce	32
Novináři EU poznávali své meze	34
Vize profesionálního poddůstojnického a praporčického sboru – 2	38
Aktuální názory české veřejnosti na Armádu ČR, členství ČR v NATO a na působení naší armády v zahraničních misích	41
Jazykový koutek	44
Knižní tipy	46
Vy se ptáte, my odpovídáme	46
A spoj	47

CO SLÍBÍME, TO SPLNÍME

Text a foto: Jan PROCHÁZKA

Rok 2009, během kterého se uskuteční summit NATO v německém Kehl a francouzském Štrasburku a Severoatlantická aliance si připomene šedesát let od svého založení, je rovněž obdobím, kdy uplyne deset let od vstupu České republiky do NATO. Jaká byla tato dekáda a co nás čeká v letech příštích, jsme se na sklonku uplynulého roku v bruselské centrále Severoatlantické aliance zeptali velvyslance České republiky při NATO Štefana Füleho.

■ **Pane velvyslanče, řekne-li se „Aliance slaví šedesátiny“, co se vám vybaví?**

Tím nejzásadnějším zcela určitě je, že Aliance v průběhu oněch šedesáti let a především v období studené války byla schopna plnit hlavní cíl, pro který vznikla, to znamená chránit společné hodnoty v rámci euro-atlantických demokracií. Zrovna tak je ale pro nás podstatné, že i v onom „zbytku“ šedesáti let – po pádu železné opony – byla schopna postupně se přizpůsobovat novým bezpečnostním hrozbám. Pád železné opony sice znamenal absenci toho největšího nebezpečí přímého útoku na území jejích členských států, ale rozhodně to neznamenal, že by

zmizely všechny hrozby. Právě naopak, objevily se nové. Severoatlantická aliance je i po šedesáti letech koherentní, jednotnou a relevantní organizací působící ne jako muzeum let dávných, ale jako fungující politicko-vojenský orgán k řešení primárních bezpečnostních a obranných otázek, trvale nabízející unikátní transatlantický most mezi Evropou a Spojenými státy americkými a Kanadou.

■ **Výročí má ovšem nejen NATO, ale také Česká republika. Jak byste zhodnotil uplynulých deset let?**

Především to byl posun od prvotního nadšení a určitého idealismu k realismu a hlavně k serióznosti. Dívám-li

se na Armádu České republiky, uvědomuji si, že musela projít nejen hlubokou transformací, protože vycházela ještě z československého vzoru a modelu Varšavské smlouvy, ale i to, že se musela vypořádat s důsledky rozdělení státu. Když se rozpomenu na začátek našeho členství, tak se mi vybaví „rozevřené nůžky“ mezi tím, co jsme slibovali, a tím, co jsme byli schopni nabídnout. Pak však došlo k naší hluboké reflexi a nápravě tohoto stavu. Když se podívám na oblasti, kde Česká republika je v současnosti vůdčí zemí, nebo jednou z vůdčích zemí, tak musím konstatovat, že jsme státem, který právě ke zmiňované koherenci a relevantnosti Aliance na začátku 21. století poměrně významně přispívá. Na příkladu České republiky je dobře vidět, že NATO není jen vojenskou organizací, ale je také organizací politickou, v níž je veden politický dialog o bezpečnostních otázkách a také o nových hrozbách, mezi které patří například energetická a kybernetická bezpečnost. A propos, desáté výročí oslavíme za situace, kdy v nejvyšším vedení Aliance na pozici náměstka generálního tajemníka NATO pro obrannou politiku a plánování působí Jiří Šedivý, bývalý ministr obrany ČR.

■ **Hovoříte o hodnověrnosti České republiky. Co považujete za milníky v procesu získávání důvěry aliančních partnerů a postupném upevňování naší pozice?**

Roli sehrálo několik klíčových momentů. Za prvé, co slíbíme, to splníme, což na počátku členství nebyla zrovna hodnota, kterou jsme se vyznačovali. Za druhé to, že jsme transformaci a reformu našich ozbrojených sil v zásadě sesynchronizovali s transformací Aliance. Umožnilo nám to být v popředí transformačních snah NATO. Za významné v této souvislosti považuji, že jsme byli schopni sehrát vůdčí roli například v oblasti OPZHN, a také to, že jsme dnes schopni v Alianci působit nejenom na té nejvyšší úrovni, ale že Česká

republika má velmi schopné a zkušené experty, kteří se dokážou konstruktivně zapojit do jednání na všech úrovních. Podotýkám, že to není úplnou samozřejmostí u každé menší delegace, především pak u nových členů. Třetí důvod, proč jsme hodnověrní, je, že personál, především vojáci působící v zahraničních operacích pod velením NATO a také ti, co působí přímo ve velitelských strukturách, tvoří opravdu špičkoví profesionálové a odborníci. Zajímavé je, že naši lidé v operacích mají z nějakých kulturních a sociologických příčin, z důvodu určité historické zkušenosti a snad i proto, že pocházejí ze středu Evropy, potřebu bližšího a těsnějšího vztahu k místním obyvatelům, ať již na Balkáně či v Afghánistánu nebo v Iráku, než ostatní alianční vojáci. A to je kvalita,

■ **Uvádíte, že jsme si transformaci české armády získali důvěru v návaznosti na obdobný proces probíhající v celé Alianci. V jaké fázi se nyní nacházíme a co lze očekávat od blízkého summitu?**

Transformace je proces, který byl nastartován na pražském summitu, a pro nás bylo cenné, že v podstatě odpovídal směru, jakým jsme se vydali i my. To znamená vytváření menších mobilních jednotek, jejichž úroveň interoperability je daleko vyšší a umožňuje jim působit v rámci početnějších a silnějších mnohonárodních uskupení. Transformace stále probíhá, jednotlivé záměry jsou postupně realizovány a nelze se domnívat, že bude na nadcházejícím summitu ukončena.

■ **Nové výzvy vyžadují nové myšlení. O nutnosti této změny hovoří také před nedávnem zveřejněná „Dlouhodobá vize resortu Ministerstva obrany“. Co si pod tímto konstatováním máme představit?**

Pravdou je, že pod změnou myšlení si každý může představit něco jiného. Podle mne je nutné, aby Aliance i nadále dokázala pevně stát na svém základním pilíři, který představuje článek 5 Washingtonské smlouvy, což – stručně řečeno – znamená „jeden za všechny, všichni za jednoho“. To tvoří základ kolektivní obrany. Proto je nezbytné, aby byla politicky jednotná a vojensky natolik připravená, že bude schopna reagovat na jakékoli okolnosti při ohrožení území kteréhokoli z členských států. Současně je ale nutné, aby se Aliance opřela také o druhý pilíř, jímž je schopnost řešit otázky bezpečnosti i mimo svá území za situace, kdy začíná být zřejmé – ať již jde o mezinárodní terorismus, pokusy o šíření zbraní hromadného ničení, ale také například o kybernetické útoky –, že obranná bezpečnost nezačíná na hranicích NATO, ale že se o těchto otázkách rozhoduje někde daleko za jejími hranicemi. Toho nedosáhneme, pokud do hledání řešení aktivně

kterou především v poslední době, kdy žádná z těch větších či menších krizí nemá čistě vojenský charakter, ale i civilní kontext, a kdy narůstá aspekt rekonstrukční, přivítá a ocení každý velitel. Poslední důvod je, že všechny naše vlády braly členství v Alianci s mimořádnou odpovědností. Ano, můžeme se bavit o tom, nakolik tomu odpovídá výše našeho vojenského rozpočtu a zda to odpovídá dřívějším závazkům v této oblasti. Alianční závazky v oblasti vojenskopolitické ale vždy hrály a hrají rozhodující roli při řešení bezpečnostních otázek a otázek obrany naší země.

Rozhovor s velvyslancem České republiky při NATO
Štefanem Fulem

nezapojíme naše partnery stojící mimo NATO. A zde je nutná změna myšlení.

■ **V jednom z dokumentů se uvádí, že pro efektivní fungování Aliance je nutné sdílet společné ideje, vyvíjet společné úsilí, ale také spravedlivě sdílet společné břemeno jak v oblasti fungování Aliance, tak v zapojení do operací. Jak se daří České republice sdílet toto břemeno?**

Princip, o kterém hovoříte, patří k těm základním, na nichž NATO funguje. Oním břemenem se především rozumí sdílení nasazení a účasti v zahraničních operacích. V tom rozhodně patříme k té aktivnější části Aliance, zvláště porovnáme-li například počet vojáků v operacích s počtem vojáků v ozbrojených silách jednotlivých zemí. Pokud bych měl hovořit o výši výdajů, pak musím konstatovat, že patříme do druhé, méně aktivní poloviny členských zemí. Kdybych měl zvolit třetí hledisko – nakolik jsme sami hybnou silou transformace – tak musím prohlásit, že opět náležíme k těm aktivnějším. Sečtu-li naše aktiva i případná pasiva, pak si myslím, že Česká republika za deset let svého členství v NATO zanechává dojem země, která si nejen uvědomuje význam tohoto principu, ale také ho dokáže odpovědně naplňovat.

■ **V oblasti výdajů patříme k té slabší polovině. Před nedávnem zazněl návrh zavázat země, které věnují na obranu výrazně méně než dvě procenta HDP, ke zvyšování výdajů o 0,2 procenta v průběhu příštích pěti let. Nesnižuje zařazení ČR do této kategorie náš kredit v očích velení NATO?**

Tento problém má dvě roviny. Tou první je, že v Alianci existuje jakési džentlmenké pravidlo o tom, že výše finančních prostředků vyčleňovaných na obranu vůči HDP by měla činit dvě procenta. Jde o jakousi mechanickou snahu reflektovat to, že kolektivní síla NATO je v síle jednotlivých zemí, v tom, jak přistupují ke své obraně. Země, jež jsou pod dvěma procenty, zvláště ty, které jsou hluboce pod tímto „limitem“, a dále země, v nichž

se dlouhodobě snižuje podíl výdajů na obranu vůči HDP či dokonce klesá výrazně, jako je tomu i v případě České republiky, tak samozřejmě patří do skupiny států, u nichž si toho nelze nevšimnout. Druhá rovina je vojenská a vypovídá o tom, nakolik jsou tyto země s nízkým či snižujícím se rozpočtem ještě schopny plnit úkoly vyplývající jednak z obrany vlastního území, jednak z aliančních závazků. Nechci být soudcem, zda jsme tu hranici překročili, či nikoliv, ale myslím si, že jsme hodně blízko okamžiku, kdy se na jakékoli další snížení podílu vojenského rozpočtu na HDP musíme dívat i z pohledu, nakolik se to odrazí ve schopnosti plnit naše závazky vůči ostatním aliančním partnerům. To by nebyl správný krok a je dobře, že si to čeští politici uvědomují.

■ **Vzhledem k blížícímu se šedesátiletému výročí založení Aliance hovoříme o principech její existence. Jedním z nich je pravidlo konsenzu všech členů. V roce 1999 to ale bylo šestnáct zemí, nyní jich je 26. Nezdržuje vás tento princip při nynějších počtech členských států od práce?**

Rozhodně nezdržuje. Konsenzus je jeden ze „svatých“ principů, který je základem fungování Aliance. Nedokážu si představit, že by fungovala na jiném principu. Pravdou je, že dosáhnout konsenzu ve formátu dvaceti šesti zemí je někdy složité. Nicméně za dobu mého působení jsou zajímavé dva postřehy. Za prvé – složitost dosažení konsenzu je dána spíše složitostí materie, o které se jedná, tedy samou podstatou věci, o níž rozhodujeme. NATO se přizpůsobuje novým výzvám, hledá na ně reakce a to znamená, že v řadě případů nepostupuje podle předem daných precedentů či přijatých rozhodnutí. V mnohých otázkách si teprve vytváří názor. Posledním příkladem je boj s piráctvím, kde vyřešit všechny složité politické, vojenské i právní aspekty vyžaduje čas. Problém není v tom, že nás u stolu zasedá dvacet šest, ale v tom, že některé řešené otázky jsou nové a poměrně složité. Druhý postřeh je o tom, že ač

by se na první pohled mohlo zdát, že ti, kdo by mohli činit dosažení konsenzu složitějším, budou noví členové, ale toto očekávání se nenaplnilo. Problém s projednáním a odsouhlasením společného stanoviska mohou mít jak nové, tak dlouholeté členské země. Mnohdy se ukazuje, že nové země jsou spíše nakloněny k přizpůsobování se novým výzvám. Jsou svým způsobem připraveny jít dál než některé členské státy, které jsou v Alianci od jejího založení.

■ **Česká republika patří k mladším členům a soudě podle konstatování řady politiků, prokázali jsme například při projednávání otázek protiraketové obrany schopnost vést tvrdou a přitom korektní diskusi. Posílil náš postoj k protiraketové obraně a ke komplexnímu řešení této problematiky naše pozice v NATO?**

To je obdobné jako oněch deset let našeho členství, kdy jsme se posunuli od „benjamínka“ k zemím, které poměrně významným způsobem spoluvytvářejí alianční dimenzi protiraketové obrany. Když jsme vstupovali do Aliance, tak ta již několik let pracovala na poměrně ambiciózním programu protiraketové obrany bojiště, do které investovala nemalé finanční prostředky. Není to tedy tak, že Česká republika otázkou protiraketové obrany „přivedla“ do aliančních jednacích sálů. My jsme vstoupili do určitého prostředí, do určitého procesu. To, že jsme odpověděli pozitivně na nabídku USA, na jejich návrhy k umístění radaru na našem území, jsme v zásadě od samého začátku podmínili tím, že tento radar bude působit v rámci NATO a že přispěje k bezpečnosti ostatních členských zemí. Podíváme-li se na bukurešťskou deklaraci, která adaptovala evropský pilíř americké protiraketové obrany do aliančního úsilí, tak z tohoto prohlášení jasně vyplývá, že jakákoli budoucí alianční architektura protiraketové obrany bude vycházet a opírat se o třetí pilíř, to znamená o prvky, které by měly být rozmístěny v České republice a v Polsku. Naše nabídka a také náš postoj k řešení této problematiky je naprosto neoddiskutovatelným

Česká republika byla přijata do Severoatlantické aliance v březnu 1999. Na snímku tehdejší prezidenti ČR a USA, Václav Havel a Bill Clinton, kteří se též rok setkali na washingtonském summitu NATO, jehož se naši nejvyšší představitelé účastnili již jako zástupci řádně přijaté členské země.

příspěvkem, z něhož bude mít prospěch celá Aliance. V tomto případě je to opravdu znatelný posun od země, která otázkou protiraketové obrany přebírala jako něco, co již v Alianci vznikalo – obrana jen limitovaného bojiště –, k zemi, na jejímž „ano“, nebo „ne“ bude záležet další osud alianční dimenze protiraketové obrany chránící tentokrát civilní obyvatelstvo a alianční území.

■ **České „ano“, nebo „ne“ má tedy alianční dimenzi...**

O tom vůbec nepochybujte. To, že nás Spojené státy americké od samého počátku vnímaly jako seriózního partnera, a to, jak jsme přistoupili k „natoizaci“ protiraketové obrany a ke všem jednáním, přispělo k posílení naší pozice seriózního partnera a člena Severoatlantické aliance. Naše rozhodnutí ovlivní, na jakém základě se architektura teritoriální protiraketové obrany Aliance bude stavět.

■ **Severoatlantickou alianci čeká v dubnu 2009 vrcholný summit hlav členských států a předsedů vlád. Co od něj můžeme očekávat?**

Summit bude především k šedesátiletému výročí a nepředpokládá se tedy, že by se mimo společná jednání měla konat setkání v nějakých jiných formátech, s různými partnery. Tím zásadním je, že summit by měl dát výrazný impuls k přípravě nové strategické koncepce NATO. Poslední byla přijata v roce 1999 a od té doby došlo v oblasti mezinárodní bezpečnosti k mnohým zásadním změnám. Objevily se nové výzvy, na které musí Aliance najít společnou odpověď, proto je nezbytné přijít s novou strategickou koncepcí. To, že se bude konat ve Francii a v Německu v době, kdy by Francie zároveň měla definitivně oznámit rozhodnutí ohledně svého návratu do vojenských struktur NATO a kdy paralelně dochází k posílení evropské unijní politiky

v oblasti bezpečnosti a obrany, bude určitě znamenat, že se summit zaměří na Evropu a na evropský příspěvek k Alianci. Samozřejmě významné také je, že to bude první summit s novým americkým prezidentem, a očekávání jsou velká napříč politickým spektrem a veřejností v celé Evropě. Mělo by jít též o první summit, kterého se zúčastní Albánie a Chorvatsko jako plnohodnotní členové. Mimo alianční operace se bude pravděpodobně jednat i o euro-atlantických aspiracích Ukrajiny a Gruzie a také o postavení Ruska v architektuře evropské bezpečnosti.

■ **Pane velvyslanče, dovolte poslední otázku. Působil jste ve funkci náměstka ministra obrany, nyní jste ve funkci velvyslance České republiky při NATO a denně se setkáváte s příslušníky Armády České republiky. Jak se vám s nimi spolupracuje?**

Musím konstatovat, že úroveň připravenosti a schopností příslušníků Armády České republiky za posledních deset let razantně vzrůstá a není to pouze profesionalita, ale všechny dovednosti, kterými voják jednadvacátého století má disponovat. Musím říci, že být svědkem jednání, kdy Aliance vybírá českého generála a hlasuje o jeho začlenění do svých struktur a sama ho tak označí za nejlepšího kandidáta na danou pozici, je jednoznačným důkazem, že kvalita našich vojáků skutečně výrazně vzrůstá. Pro mne je zkušenost z působení na Ministerstvu obrany ČR velice cenná a užitečná. Pomáhá mi budovat si s příslušníky české armády vztah otevřenosti a důvěry a samozřejmě doufám, že to platí i naopak. V současné pozici velvyslance, kdy úzce spolupracuji s příslušníky české armády, s obrannými poradci z ministerstva obrany, s diplomaty z ministerstva zahraničních věcí, s představiteli naší zpravodajské komunity, jsou tyto atributy mezilidských vztahů klíčové. Všichni pracují velmi interaktivním způsobem, kdy je sdílení informací a společný postup, ať jde o řešení jakékoli problematiky, pravidlem každého dne.

Extra létání

O tom, jaká je a co dává
sólová akrobacie na veřejnosti
operačnímu pilotovi, jsme si
povídali na základně taktického
letectva v Čáslavi

Text: Pavel LANG
Foto: autor, Jan KOUBA
a Milan NYKODYM

Tisíce diváků sledují sólové akrobatické vystoupení nadporučíka Tomáše Merty s nadzvukovým letounem JAS-39C Gripen. Pilot čáslavské 211. taktické letky předvádí let na minimální rychlosti. Pohled na „natažené“ éro je neobyčejně působivý. Málokdo však ví, že „Mertič“ právě provádí jeden z nejsložitějších prvků svojí sestavy.

Čáslavští piloti nikdy nechyběli v předváděcím týmu vojenského letectva Armády České republiky (tzv. Display Team). Na leteckých dnech v tuzemsku i v zahraničí žasly, a stále žasnou, nad jejich mistrovskou pilotáží desetitisíce přihlížejících. Dříve to byli podplukovníci Josef Miler, Ján Rehák a Bohumír Zavádil na nadzvukových stíhačích a přepadových letounech MiG-23ML, dnes to jsou nadporučíci Tomáš Merta na víceúčelové bojové stíhačce JAS-39C Gripen a Martin Špaček, Petr Daňko, Vladimír Málek a Kamil Kopáč na podzvukovém bitevníku L-159 ALCA.

Akrobacie versus život v zatáčce

Tomáš Merta, přezdívaný „Mertič“, pilotuje gripen na leteckých show tři roky. Pokud se nezmění okolnosti, od letošního roku jej v kokpitu letounu JAS-39C vystřídá při sólových akrobatických ukázkách další z čáslavských pilotů. Vystoupení na brněnském Czech International Air Fest (CIAF), respektive na mošnovském Dnu NATO v roce 2008 tak byla Tomášovými posledními zářezky na pomyslné paždě. Display Teamu Armády ČR však nedává definitivní sbohem. Jako instruktor bude pomáhat svému nástupci. „Rozhodně ho nebudu učit akrobacii. Ve výcviku je na tom stejně jako já. Spíše mu pomůžu radou. Podělím se s ním o svoje zkušenosti, aby se jeho připravenost k ukázkám na veřejnosti více urychlila,“ říká Tomáš a definuje jeden z privátních poznatků: „Ze začátku je lepší provádět manévry s určitou lehkostí. Netahat to takzvaně na krev a postupně si zvykat na blízkost země. Teprve postupem času snižovat výšku a přidávat na agresivitě létání.“

Na svoje tříleté působení v Display Teamu nedá „Mertič“ dopustit a rád si i zavzpomíná. „Oslovil mě tehdejší velitel letky podplukovník Michael Borůvka. Samozřejmě že mi to nedal rozkazem, záleželo vyloženě na mém stanovisku. Rozhodl jsem se jít do toho. Taková nabídka se neodmítá. Měl jsem štěstí, že mě vybrali.“

Provádět akrobacii s osmitunovým strojem a zkrotit motor RM12, jehož

Nadporučík Tomáš Merta

maximální tah s přídavným spalováním činí 80,54 kN, není nic snadného. Ba co víc, Tomáš tehdy neměl s gripenem žádný závatný nálet, něco kolem dvou set letových hodin. Deficitem bylo i to, že jako premiant sólové ukázky s JAS-39 se nemohl opřít o postřehy předchůdce. „Začínal jsem od nuly. Tak by to mělo fungovat u každého akrobata. Přijít se svojí sestavou, dát jí svůj rukopis. Následně v ní lze měnit

některé prvky, a to z hlediska efektnosti,“ dodává čáslavský pilot.

Překvapivými slovy popisuje nejsložitější manévry během svého osmiminutového vystoupení. „Osobně tvrdím, že jde o takzvanou minimálku. V reálu o let na zhruba stoosmdesátikilometrové rychlosti. Nezasvěcení si myslí, že naprogramuju počítač a hotovo. To je veliký omyl. Mašinu musím držet na mezním úhlu náběhu

a na maximálním režimu motoru. Stále hrkám plynem a kniplem. Stačí chybička a mám problém," konstatuje nadporučík Merta a usmívá se nad divácky ceněným „manévrem“. „Průlet velkou rychlostí na malé výšce. To je pro ně vděčné," popisuje „Mertič“.

Nabízí se otázka, nakolik je sólová akrobacie na veřejnosti přínosem pro operačního pilota provádějícího ochranu vzdušného prostoru naší republiky v rámci integrovaného systému protivzdušné obrany Severoatlantické aliance NATINADS? „Air policing s gripenem, to je samozřejmě naprosto jiné létání. Vzdušný boj lze přirovnat k létání v zatáčce. S érem převážně kroužíte a neprovádíte čtyři výkruty za sebou ve stoupavém letu jako při ukázce. Málo z předváděných manévrů u země použiji ve vzdušném boji. Nechci však, aby to vyznělo, že mi třilétá akrobacie nic nedala. Dala a hodně. Umím přemýšlet o energii letadla," říká nadporučík Tomáš Merta.

Létání v malé výšce

Martin Špaček, přezdívaný „Špágr“, předvádí veřejnosti lehký podzvukový bojový letoun L-159 ALCA v sólové akrobacii. Obdobně jako „Mertič“ i on měl při výběru display pilota patřičnou dávku štěstí. „Padlo to na mě. Předtím jsem sice létal s alkou po leteckých dnech, ale jenom na statické ukázky. Tímto se splnilo moje velké přání," říká s potěšením nadporučík.

Na nějakou euforii však nebyl čas. Martina čekala náročná příprava. „Přirovnal bych to ke kroku do neznáma. Zkušeností s akrobacií na stopadesátdevítce nebylo mnoho, navíc k nácvikům nebylo k dispozici dvoumístné éro," vzpomíná „Špágr“.

Prvotním úkolem bylo vytvořit takovou sestavu, v níž letoun ukáže celou letovou obálku. Když ji měl na papíře a posvěcenou od nadřízených, začal s jejím nácvikem na trenažéru. Po dlouhých týdnech na zemi se pustil do akrobacie ve vzduchu. „Nejprve jsem cvičil v kilometrové výšce. Postupem času to šlo dolů, zhruba na sto metrů. Po roce ukázek došlo na změny v sestavě. Vypustil jsem let na minimální rychlosti. Na stopadesátdevítce se mi

Nadporučík Martin Špaček

to nelíbilo. Když to dělá gripen nebo šestnáctka, vypadá to hezky, jak je éro natažené. U L-159 to však nevyzní. Namísto minimálky jsem zařadil mezi přistání na vzletové a přistávací dráze," dodává nadporučík Špaček.

Čáslavský pilot sebevědomě hovoří i o dalších manévrech během desetiminutového vystoupení podzvukové alky. „Osobně se mi líbí prvky se záporným přetížením, zatáčka na zádech nebo obrácený zvrat ze stoupání," konstatuje Martin a přiznává, že rychlé změny kladného a záporného přetížení jsou pro pilota fyzicky náročné. „Deset

minut není nikterak dlouhá doba, ale při sólové akrobacii jedete nepřetržitě naplno. Nic než maximální koncentrace na pilotáž neexistuje. Věřte, že se u toho člověk zapotí a má toho dost. Nestydím se přiznat únavu. Určitou nepříjemnost pro mě představovalo dlouhé čekání na vystoupení. Když už však sedíte v éru a pustíte brzdy na vzlet, tak je to v pohodě," říká „Špágr“.

Na závěr si lehce „rýpne“ do nepochopení některých škarohlídů z okolních vesnic sousedících s čáslavským letištěm. „Při vystoupeních nám tleskají, ale když na ně cvičíme, tak

si stěžují na hluk. Docela nás to omezuje. Na tréninky máme vymezenou dobu. Když však v tu chvíli nevyjde počasí nebo není k dispozici mašina, nácvik se nekoná," vysvětluje za souhlasu svých kolegů z předváděcího týmu npor. M. Špaček.

Zteč ve dvojici

Petr Daňko, Vladimír Málek, Kamil Kopáč, přezdívaný „Daňour“, „Snejk“, „Kopeč“, předvádějí ukázku úderu na letišti dvojicí podzvukových bitevníků L-159 ALCA doplněnou pyrotechnickými efekty. „K vystoupení dvojice vedla shoda náhod. Spíše šlo o atraktivnější program jednoho regionálního leteckého dne. Ukázka se však chytila a od té doby se předvádí

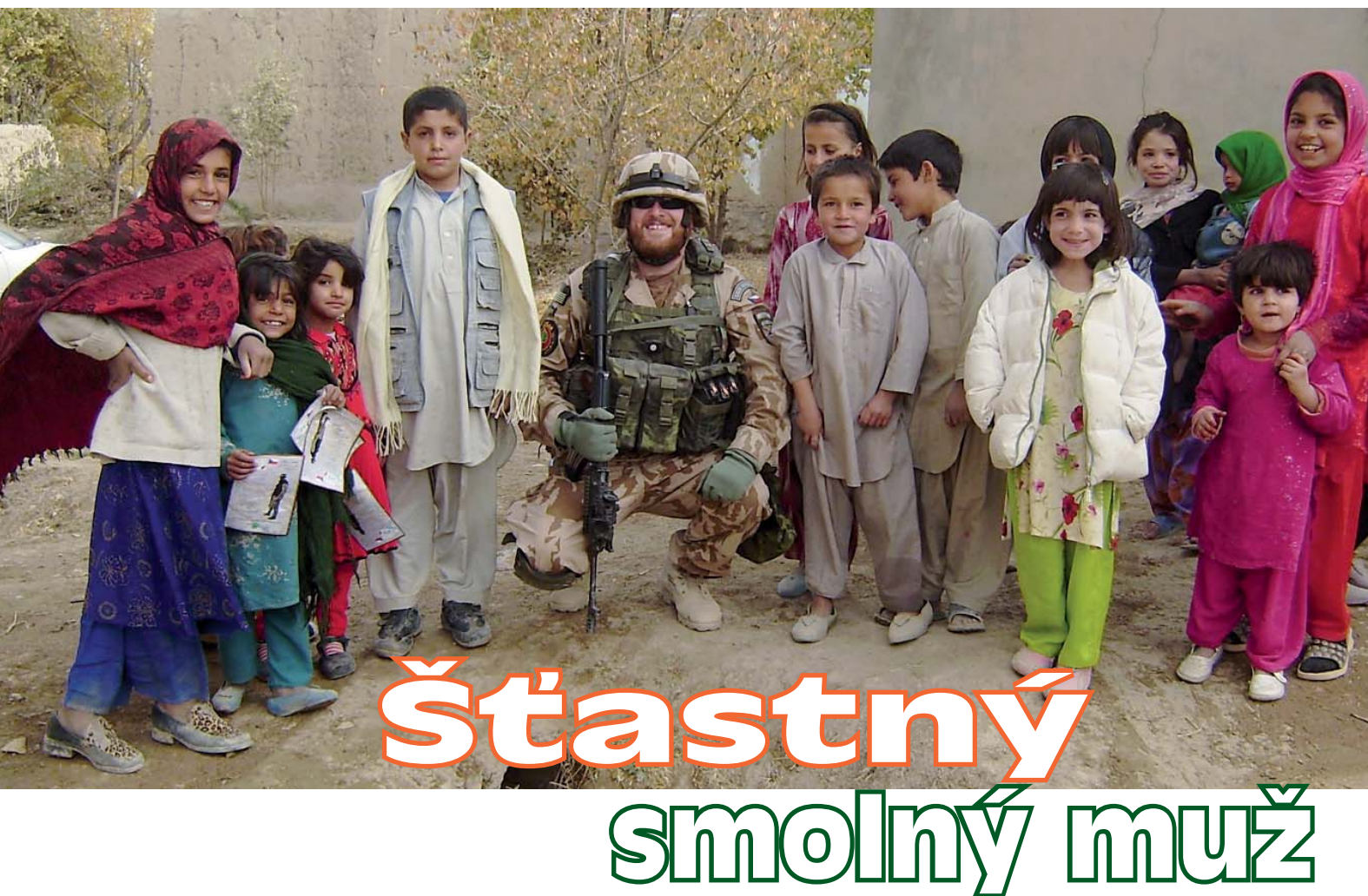
veřejnosti," vzpomíná vedoucí dvojice stopadesátdevítek nadporučík Petr Daňko, kterému létal první rok na „čísle“ V. Málek a poté K. Kopáč.

Jak sami čáslavští piloti přiznávají, nejde o autentický opis standardního cvičení z osnovy leteckého výcviku. „Je to de facto show pro diváky. Nedemonstrujeme reálnou činnost dvojice L-159 při úderu na pozemní cíle. Jde o dílčí fáze činnosti

v určeném nevelkém prostoru," říká „Daňour“ a popisuje pozitivum ukázky: „Nezasvěceným alespoň částečně předvádíme naši taktiku. Počínaje přiblížením k cíli a úderem na něj konče. Složitost spočívá v koordinaci dvojice letounů. Každý pilot má svůj styl, ale tady musejí mít naprosto shodný rukopis. Při vystoupení si neustále rovnáme časy. Permanentně komunikujeme v rádiu, zda zrychlit či zpomalit.“

Veliký podíl na zdaru ukázky mají pyrotechnici. „Jsou to zkušení profesionálové, kteří mnohokrát absolvovali ostré střelby. Do detailu znají průběh vystoupení a přesně vědí, kdy mají nálož s výbušninou odpálit. Věrohodnost úderu je tak maximální," říká npor. Daňko.

šťastný smolný muž

Text: Vladimír MAREK
Foto: autor a Jindřich PLESCHER

Mezi českými vojáky v afghánské provincii Lógar se vypráví následující příhoda. Nadporučík Jiřímu Lužovi oznámili, že má na vchodě základny Shank návštěvu. „Já, kdo by mě hledal, vždyť mě tady nikdo nezná?“ divil se dotyčný. „Usáma bin Ládín. Přišel se vzdát, že prý s takovými vojáky, jako jsi ty, nemá smysl bojovat,“ zněla odpověď.

Nadporučík Luža má nejspíš nemálo předností. Pro většinu lidí v českém provinčním rekonstrukčním týmu je to ale především člověk, který při velké smůle má nesmírné štěstí. Během několika týdnů mu šlo hned několikrát o život, pokaždé z toho ale vyvázl jen s drobnými oděrkami. Před lety měl při tankových střelbách závalu na vložené zbraně. Vybouchla mu v ní munice, měl popáleniny v obličeji. Stále ještě má na ruce jizvy od střepin. Všechno ale prý mohlo dopadnout mnohem hůř.

Počátkem října minulého roku vedl konvoj čtyř humvee, který byl napaden palbou. Při ostřelování naší základny dopadla jedna z raket poblíž objektu, v němž je ubytován. Naštěstí tam právě v tu chvíli nebyl. Jen o několik týdnů později, 17. listopadu, najel jeho humvee na minu. Utrhlo to celý předek auta, jemu se ale kromě drobných poranění nic nestalo.

Zachraňoval již v Kosovu

Nadporučík Luža se v roce 1992 dostal do armády více méně na přání

Nadporučík Jiří Luža byl u tří incidentů, které potkaly druhý kontingent českého provinčního rekonstrukčního týmu v Lógaru

rodiny. Jeho praděd bojoval u Zborova, děda také sloužil v armádě, a tak vlastně pokračoval v rodinné tradici. Ve čtrnácti letech nastoupil na Vojenské gymnázium Jana Žižky z Trocnova v Moravské Třebové, později pokračoval ve studiu na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově, obor velitel tankových a mechanizovaných jednotek. Prošel funkcemi velitele čety a zástupce velitele roty u tankových jednotek. „Ze začátku jsem armádu moc nebral, chytlo mě to až na vysoké škole. Jsem tankista tělem i duší, je to nádherná zbraň, nejmodernější technika v naší armádě. Není nad to vidět tankovou rotu v útoku,“ usmívá se nadporučík Luža. „Nejkrásnější období, které jsem v armádě zažil, bylo v roce 2005. Tenkrát jsem strávil sto dvacet pět dní ve vojenském

výcvikovém prostoru Libavá. Byli jsme již plně profesionální, 1. tanková rota cvičila s novou technikou.“

O rok dřív se účastnil mise KFOR v Kosovu. Právě v té době zde došlo k nepokojům. Byl velitelem zálohy velitele kontingentu. Se svými vojáky zasahoval v Obiliči, Lipjane a dalších ohrožených srbských enklávách. Podařilo se mu tehdy eskortovat tři desítky srbských obyvatel na policejní stanici, a tak je prakticky zachránil.

Došlo jim to až po boji

Do Afghánistánu odletěl nadporučík Luža 11. srpna 2008. V českém provinčním rekonstrukčním týmu v Lógaru sloužil jako zástupce velitele mobilního pozorovacího týmu. První říjnový den dostal za úkol provést průzkum a najít odpalovací

místa, ze kterých protivník ostřeluje čínskými raketami základnu. Bylo to v oblasti Baraki Barak, což je samotná hranice, kam až vyjíždějí naši vojáci. Hornatému území dál na západ se přezdívá zóna smrti. Vliv Talibanu je zde příliš silný.

Čtyři vozidla Humvee se přesunovala po silnici Georgia. Dostala ale rozkaz z ní odbočit na náhradní trasu. Po nějaké době narazila na vádí (údolí či rokle vzniklá erozí občasných vodních toků v pouštních a polopouštních oblastech), které bylo z dálky těžko rozpoznatelné. Humvee nemá až takovou průchodivost terénem, a tak na této překážce uvázlo. „Snažili jsme se ho vyprostit, když najednou ze šesté hodiny přiletlo ‚erpégéčko‘. Vybuchlo asi dva metry od auta. Bohužel právě v tom prostoru se nacházeli naši kluci. Protivník prakticky okamžitě zahájil také palbu z kulometu a dalších pěchotních zbraní,“ popisuje incident Lužův podřízený praporčík Martin Karvan, který se této operace účastnil jako střelec z věže vozidla. „Kolega ve věži druhého humvee začal střílet jako první. Měl granátomet a kulomet PKB. Jeho reakce byla perfektní. Ukázal nám, odkud je vedena palba, takže jsme se mohli přidat. Střelba se vedla na vzdálenost asi do dvou set metrů. Poměrně brzy se nám podařilo zlikvidovat jedno z ohnisek útoku.“

A tak vymazali informace ve vysíláče a v rušičkách, vzali zbraně a munici a auto zlikvidovali. Jeho osádka se pak krytá vozidlem Humvee, které jim přijelo na pomoc, stáhla. Jak se dostali z dostřelu, nasedli vojáci, kteří se nevešli dovnitř, na automobil zvenku.

Mezitím vyrazil ze základny Shank český a americký tým rychlé reakce, se kterým se setkali na předem určeném místě. Dnes už nikdo nedokáže odhadnout, jak dlouho to celé trvalo. Připadalo jim, jako kdyby to byly hodiny. Ve skutečnosti se jednalo maximálně o třicet minut.

„Když to začalo, vůbec jsme si nepřipouštěli, že by se mohlo někomu něco stát. Reagovali jsme naprosto automaticky, přesně tak, jak jsme to

Střepiny při výbuchu „erpégéčka“ poranily pět vojáků a část týmu byla zaměstnána jejich ošetřováním. Jiní vojáci se navíc snažili vyprostit zapadlé vozidlo. V jednom z humvee byli dva novináři. V tomto okamžiku spočíval proto odpor na bedrech především střelců ve věžích obou zbývajících vozidel. Za této situace byla velká palebná síla tvořená dalším kulometem DŠK ráže 12,7 mm a granátometem AGS-17 k nezaplacení. Pokud by prý byli odkázáni pouze na standardní kulomet naší armády UK-59, jen těžko by asi vyvázli se zdravou kůží. Praporčík Karvan vystřílel z kulometu DŠK zhruba sto padesát nábojů. Z kulometu PKB pak dalších padesát.

„Protože jsme byli v oblasti, kde se vedl boj, nemohli jsme přivolat leteckou záchranku. Snažil jsem se navázat spojení se základnou, žádali jsme o leteckou podporu, přistavení vrtulníku MEDEVAC na základnu a vyslání týmu rychlé reakce,“ vzpomíná nadporučík Luža. „Spojení však fungovalo pouze jedním směrem. Nikdo mi nepotvrdil, že naši informaci dostal. Museli jsme se tedy spoléhat pouze na sebe. Kryli jsme se palbou a postupně se stahovali.“

Dalším problémem bylo, že ve vádí uvázlo další vozidlo. Museli se tedy pro něj vrátit. Protivník ale palbou dotíral natolik, že stroj nebylo možné vyprostit.

měli nacvičené. Jeden kryl druhého. Když člověk střílí nahore ve věži, příliš nevnímá, co se děje kolem. Kluci dole mně pomáhali, ukazovali mi střelecké sektory. Všechno nám došlo až po akci,“ říká praporčík Karvan. „Jsem přesvědčen, že ti, kteří nás napadli, nebyli moc dobří bojovníci. Kdyby to byli zkušenější vojáci, dopadli jsme mnohem hůř. Podle našeho názoru jsou čtyři vozidla na takovou akci málo. Je to ale asi problém. Máme tady dva mobilní pozorovací týmy a úkolů je hodně. Ve vozidlech jsme také měli málo zdravotnického materiálu. Okamžitě po akci jsme si ho doplnili.“ Tým rychlé reakce byl natolik silný, že protivník pod jeho palbou ustoupil.

Výbuch miny

V úterý 18. listopadu 2008 dostal mobilní pozorovací tým pod vedením kapitána Romana Ondrouška za úkol přepravit materiál do místní školy v Koshi. Kolona se pohybovala mimo zpevněnou komunikaci. Čtyři vozidla projela a v pátém seděl vedle řidiče nadporučík Luža. Ozval se výbuch, vozidlo se rázem ocitlo v obrovském oblaku dýmu a prachu. Celý předek byl zdemolovaný. Nálož explodovala pod levým předním kolem a odhodila humvee o kus dál. Později došli pyrotechnici k závěru, že se s největší pravděpodobností jednalo o protitankovou minu sovětské provenience.

Přestože vojáci byli zpočátku v šoku, okamžitě reagovali na vzniklou situaci.

Řidič měl drobné poranění, tekla mu krev. Nadporučík Luža prověřil zdravotní stav posádky a ohlásil to veliteli konvoje. Pak udělali nezbytná opatření a opustili vozidlo. Obrovským štěstím bylo, že jeli pomalu, sotva dvacetikilometrovou rychlostí. Mina tak explodovala ještě pod kolem, a ne uprostřed podvozku, kde je minimální ochrana. Výbuch tak z větší části zadržel pancéřovaný přední podběh.

Manželka Jiřího Luži Veronika je v současné době na mateřské dovolené. Mají třináctiměsíčního syna Vojtěcha. Nadporučík, poučen předchozími případy, okamžitě z ošetrovny spěchal k telefonu. „Úplně nejhorší

ze všeho je, když se manželka dozví nepříjemnou zprávu ze sdělovacích prostředků. A ještě k tomu nepřesně. Proto jsem jí zavolał ještě předtím, než jsem šel celou záležitost řešit s Vojenskou policií. Byla ráda, že jsem to přežil,“ popisuje nadporučík Luža. „Jen málokdo si dokáže představit, jak to naše ženy doma těžce snášejí. O Veronice říkám, že je z nás dvou ona ta statečnější.“

Když se o celé události dozvěděl velitel kontingentu podplukovník Pavel Lipka, chtěl svého smolného a zároveň šťastného podřízeného okamžitě poslat domů. Nakonec se ale nechal umluvit, že může zůstat. <<

Pracovité MOŘSKÉ VČELY

Text a foto: Vladimír MAREK

Základna Shank v afghánském Lógaru připomínala v závěru loňského roku ze všeho nejvíce velké staveniště. Pentagon se totiž rozhodl stáhnout z Iráku 3. brigádu 10. horské divize a její jednotky dislokovat v afghánských provinciích Lógar a Wardak.

Základna Shank v afghánském Lógaru prochází v současné době zásadními stavebními proměnami

Právě přes tyto dvě oblasti totiž v poslední době stále častěji proniká Taliban směrem na Kábul. Z protisměru, tedy z Kábulu přes Pol-e Alam míří každý den na základnu Shank desítky nákladáků plné nejrůznějšího materiálu. V místech, kde ještě nedávno stával heliport a autopark, se objevilo obrovské stanové městečko s knihovnou, kinem, kuchyní, jídelnou a internetovými místnostmi. V těsné blízkosti rostou další dřevěné budovy jako houby po dešti. Za tímto účelem sem byla přemístěna stavební jednotka amerického námořnictva Sea Bees (Mořské včely).

„Tady je vidět, že když se Američané pro něco rozhodnou, neexistuje pro ně žádná překážka,“ říká major Karel Kout z našeho kontingentu. „Název Mořské včely je v tomto případě velice výstižný. Ti kluci mají neuvěřitelné pracovní nasazení. Začínají brzy ráno a končí až za tmy. Takhle dělají sedm dní v týdnu. Pokud není právě práce pro elektrikáře či instalátéra,

pomáhají tyto specializace s něčím jiným, třeba s tesařinou.“

Základna se rozrůstá i na druhé straně silnice Utah z Pol-e Alam. Obvod obranných valů je zde několikanásobně větší než v případě původního objektu. Zatímco část stavařů srovnává povrch a navází štěrk, další skupina již staví budovy. V budoucnu zřejmě dojde ke spojení těchto dvou částí a k přeložení silnice vedoucí z Kábulu směrem na jih.

„Zatím nevíme, jak dlouho tady budou stavební práce pokračovat. Dobudování základny bude trvat rok, možná o něco déle. Kromě velitelství 3. brigády 10. horské divize zde má sídlit ještě zabezpečovací prapor a speciální prapor této brigády,“ vysvětluje velitel českého kontingentu podplukovník Pavel Lipka. „Zlepšit se mají především bezpečnostní parametry základny. Američané zde zřídí speciální monitorovací systém. Na patnáctimetrovém stožáru bude umístěno až sedesát kamer. Kromě běžných videokamer

by se mělo jednat i o infra a termokamery, které budou schopny monitorovat okolí základny až do vzdálenosti pěti šesti kilometrů.“

Celkem má být na základně téměř dva tisíce Američanů. Mezi nimi nebude chybět například četa dělostřelectva se čtyřmi samohybnými houfnicemi. Jeden z praporů bude disponovat bezpilotními průzkumnými prostředky. Zvýší se rovněž počet EOD týmů. Na základně bude dislokována polní nemocnice na úrovni ROLE 2 s přistávací plochou pro vrtulníky letecké záchranky MEDEVAC. Kromě toho by mělo být zbudováno i čtrnáct přistávacích ploch pro vrtulníky typu Chinook. Plánována je stavba přistávací dráhy pro letouny C-130 Hercules.

Jak ve staré, tak v nové části základny se vrtají další studny, aby takové množství vojáků mělo dostatek vody. Počítá se samozřejmě s rozšířením dalších služeb, jako jsou prádelny, obchody a holičství. Již několik týdnů funguje jídelna, kterou provozuje soukromá firma působící i na dalších aliančních základnách. Doposud na základně vařili američtí a čeští vojenští kuchaři. Většina vojáků se shoduje v tom, že nový dodavatel stravy nabízí mnohem širší sortiment, v němž nechybí dostatek ovoce a zeleniny. Přestože jídelnu tvoří navzájem propojené velkokapacitní stany, prostředí je zde příjemné.

Kořeny 10. horské divize spadají do roku 1943, kdy vznikla původně jako 10. lehká divize – alpská.

Do bojů druhé světové války však zasáhla až počátkem roku 1945 v Itálii. Tento elitní svazek se osvědčil především v horském terénu, velice rychle postupoval na sever a obsadil Brenerský průsmyk. Po válce byla divize několikrát deaktivována a znovu aktivována. Od roku 1980 existuje však nepřetržitě až do současné doby. Její mateřskou posádkou je Fort Drum ve státě New York. Divize se zaměřuje na boj v horských oblastech. Její příslušníci procházejí horolezeckým výcvikem, nacvičují rovněž přesuny na lyžích a sněžnicích. Tvoří ji čtyři bojové brigády, letecká brigáda a podpurná brigáda. Divize patří mezi nejčastěji nasazované celky americké armády. Její příslušníci

působili v operaci Pouštní bouře, později v Somálsku, na Haiti a v Bosně a Hercegovině. Od roku 2002 je divize zapojena do operace Trvalá svoboda, a to na území Iráku a Afghánistánu. Ve znaku má dva zkřížené bajonety, které symbolizují pěchotu a zároveň připomínají římskou desítku.

S příchodem brigády do Afghánistánu by se měla zvýšit bezpečnost v celé provincii. Mimo to přibude příslušníků Afghánské národní armády v této oblasti, zdvojnásobit by se měly i počty místních policistů. Výrazně vzroste také objem prostředků určených na rekonstrukci provincie. Jen v příštím roce by americká strana měla investovat několik desítek milionů dolarů do výstavby místních komunikací.

AUTA do (válečné) NEPOHODY

Z přístřešku na okraji základny si naši mechanici vybudovali krytou montážní halu, do které zajedou i s tou největší technikou. K dispozici mají dvě pojízdné automobilové dílny na tatrách a jednu na V3S.

S vozidly Land Rover nejsou v podstatě žádné potíže. V Afghánistánu jezdí i pancéřované verze, které byly původně pořízeny pro kontingenty Vojenské policie nasazené v Iráku. Horší je to s opravami a provozem šesti bojových vozidel BVP 2. Přestože jezdí převážně jen po základně a na střelby, jsou u nich potíže s dobíjením, často také odcházejí hadice. Starají se i o dva obrněné transportéry OT 64,

kteří jsou na základně ve zdravotní verzi.

Ještě nedávno zajišťovalo družstvo oprav provoz lehkých obrněných vozidel LMV Iveco, s kterými vyjížděli příslušníci Útvaru speciálních operací SOG Vojenské policie. „Tyto obrněné automobily byly v pohodě, setkávali jsme se s nimi, jen když kluci potřebovali udělat nějaké úpravy. Jednalo se například o dodělání lafetáže, také jsme přidělávali infravětla,“ vzpomíná praporčík Josef Daněk.

Pro potřeby kontingentu jsou tato vozidla velice vhodná. O to více se vojáci diví, že dva obrněnci tohoto typu již řadu týdnů nečinně stojí

Text a foto: Vladimír MAREK

Desítky vozidel českého provinčního rekonstrukčního týmu vyjíždějí denně do nejrůznějších koutů afghánské provincie Lógar. Za jejich provoz je odpovědné družstvo oprav, které tvoří pouhých osm lidí.

na kábulském letišti. Může prý za tím být skutečnost, že patří Vojenské policii.

Vozidla Dingo jsou po technické stránce již v pořádku. Příčina slabého výkonu jednoho z nich nebyla v palivu. Rozbor ukázal, že je naprosto v pořádku. „Podle mého názoru za všechno mohla malá zkušenost řidičů. Němci vyráběli tuto techniku původně s šesti-válcovým motorem, současný čtyřválec není na tuto těžkou techniku dostatečně silný. Pokud řidiči používají v náročném afghánském terénu automatickou převodovku, mají problémy. V nejnáročnějších úsecích je potřeba řadit manuálně,“ vysvětluje rotmistr Daniel

Čapčuch. Řidiči se ale ohrazují, prý jezdí převážně na manuální převod. Firma vyměnila palivové filtry a od té doby dingo šlape velmi dobře.

Nejslabším článkem je elektrika vozidla, zde dochází poměrně často k poruchám. Pomoci by měl mechanik výrobce Frenk Lauckner, který působí přímo na základně Shank, a tak prakticky denně spolupracuje s našimi vojáky. Je to zkušený odborník, který má za sebou mimo jiné i službu v Bundeswehru. Vozidla by měla mít ještě minimálně rok servis zdarma. Případné opravy na dingu představují ale něco jiného, než na co jsme zvyklí. Frenk Lauckner přijde s počítačem, připojí ho k technice, a ten mu okamžitě diagnostikuje, kde je závada. Neurčí ale již, co je její příčinou. Na to musí přijít mechanik sám.

Občas bývají komplikace se zajišťováním náhradních dílů. Němci mají sice servis na tato vozidla v Kábulu. Někdy se ale stane, že je ani tam nemají. Pak se naši mechanici musejí obrátit na firmu, která je dováží do České republiky. Ta si je pak vyžádá u výrobce KMW. Než se dostanou do Afghánistánu, trvá to mnohdy týdny.

Ještě méně spokojené jsou osádky těchto vozidel. Hovoří především o malé palebné síle. Ve věži je pouze jeden kulomet ráže 7,62 mm. Je sice ovládán zevnitř, ale nelze s ním střelět do všech směrů. Při nabíjení musí střelec vylézt na střechu a tím se vystavuje palbě protivníka. Doplnit vozidlo našimi zbraňovými systémy prý zatím není možné, tato technika je totiž stále ještě v záruce. Některé další alianční armády mají vozidla Dingo v Afghánistánu,

ovšem s nesrovnatelně větší palebnou silou.

Toto obrněné vozidlo je navíc natolik velké, že do klikatých uliček afghánských obcí je velice problematické se s ním dostat. Nespornou výhodou je jeho balistická ochrana. Vysoký pancéřovaný podvozek kónického tvaru poskytuje druhý stupeň ochrany. Američané prý na prostředku MRAP mají ale čtvrtý stupeň. Pokud se prý zlepši bezpečnostní situace, tak by v budoucnu mohla být dinga vhodná pro přepravu civilní části týmu. Byly by to jakési pancéřované autobusy. Otázkou zůstává, zda čtrnáct kusů není příliš mnoho.

Více než dvacítku vozidel Humvee zapůjčených americkou armádou mají na starost Američané, kteří sídlí v bezprostředním sousedství. Tito mechanici jsou velice zkušení. Pracují zcela jiným stylem. Neopravují jednotlivé součástky, ale jednoduše vyměňují celé bloky. „Řada součástek k této technice má zcela jiné normy, než jsou obvyklé v Evropě. Například šrouby mají odlišné stoupání, museli jsme naše řidiče vybavit soupravou speciálních klíčů,“ upozorňuje praporčík Josef Daněk.

Afghánské prашné prostředí vyžaduje věnovat zvýšenou pozornost vzduchovým filtrům. Je potřeba je pravidelně jednou týdně vyfoukávat kompresorem. Jinak dochází k poruchám u jakékoliv automobilové techniky. <<

S křížem na prsou

Rovněž vojáci v zahraničních misích
mají dostupnou všestrannou
lékařskou péči

Text a foto: kpt. Michal PREJZEK

Dostupnost lékařské pomoci se v dnešní době stala samozřejmou součástí běžného života. Každému člověku je při různých zdravotních obtížích poskytnuta odborná lékařská pomoc. Jinak tomu není ani v zahraničních vojenských misích, kde jsou vojáci vystaveni nebezpečí úrazů a zdravotním komplikacím mnohem častěji než člověk v civilním životě.

atd. Nepočítám šití tržných ran a poruchová zranění. Závažnější případy však řešíme s polními nemocnicemi v Plané, Prizrenu nebo na americké základně Bondsteel," vysvětluje major Mikláš

Lékaři se podílejí i na humanitárních akcích. Jednou takovou byla pomoc podujevské nemocnici v podobě dodání potřebných léků. Další humanitární pomoc spočívá v pravidelné lékařské péči o srbskou menšinu v oblasti Sekirača. Ambulanci praktického lékaře a zubní ordinaci mohou využívat i místní obyvatelé, kteří jsou zaměstnáni na základně v Šajkovaci.

prováděl i extrakci zubu," líčí kapitán Brůna. „Poprvé jsem léčil služebního psa v celkové anestezii, poranil si dva zuby. Během zákroku jsem ošetřil kořenové kanálky a udělal dostavbu zubů fotokompozitem. Byla to úžasná zkušenost a zajímavá spolupráce s naším veterinárním lékařem.“

Právě veterinární zabezpečení doplňuje kompletní lékařskou péči zahraniční vojenské mise. Za tuto oblast odpovídá jeden lékař. Zajišťuje nejen léčebnou péči u služebních psů kontingentu, ale také veterinárně-hygienický dozor nad zásobováním kontingentu proviantem z České republiky a z místních zdrojů, zásobováním

Z tohoto důvodu jsou součástí vojenských kontingentů také pracoviště zdravotnického zabezpečení. Jedno je i na české vojenské základně Šajkovac v Kosovu.

„V naší misi poskytujeme léčebně-preventivní péči na úrovni praktického lékaře pro dospělé, do které patří běžná péče o nemocné a zraněné vojáky a povinné očkování. K tomu využíváme ambulanci praktického a zubního lékaře. Další lékařskou péči zajišťujeme během plnění operačního úkolu. Tu vykonávají hotovostní zdravotnické IR týmy (Incident Response). Podstatou této hotovosti

je být připraven k výjezdu na výzvu operačního oddělení Delta rot. Tým je iniciován například při dopravní nehodě, nálezů výbušniny či munice, při prohlídavacích operacích či při operacích na zvládání davů. Patří sem i veterinární péče o služební psy,“ řekl nám náčelník pracoviště zdravotního zabezpečení major Martin Mikláš.

Součástí jeho týmu jsou tři čeští a jeden slovenský lékař. Dále ho doplňují zdravotníci a řidiči sanitních vozů. Společně se účastní i vlastního výcviku, který je zaměřen na rychlost a správnost zdravotnického zásahu. Své zkušenosti a odborné rady pak

předávají dalším vojákům obou kontingentů během zdravotní výuky.

„Vybavením, které máme k dispozici, se moc nelišíme od vojenských ošetřoven v České a Slovenské republice. Naše silniční a terénní sanitní vozidla mají vakuové matrace, dlahy, odsávací přístroje, EKG, defibrilátory a podobně. Specifika v zahraniční misi jsou pouze ta, že doktoři mají širší spektrum činností, které musejí zajistit sami. V České republice by pacienta odeslali k odbornému lékaři. Za první tři měsíce jsme například řešili utržený svalový úpon, vykloubené rameno, kotník, natažené kolenní vazy

Stomatologickou péči poskytuje českým i slovenským vojákům zubní lékař, kapitán Tomáš Brůna. Ordínuje v nástavbě nákladního vozidla LIAZ, kde se nachází velmi dobře vybavená zubní ordinace. Kvalitu lékařské péče a vybavení si ostatně vyzkoušela i česká charge d'affaires v Kosovu Janina Hřebíčková a mnozí další vojáci mnohonárodního úkolového uskupení Střed. „Pečujeme i o chrup osmi srbských občanů v našem operačním prostoru. Je to taková polní práce, protože si s sebou nemůžeme vzít všechny potřebné nástroje, ošetřující prostředky a léky. Naposled jsem v akutním stavu

pitnou vodou a krmivem pro služební psy. Sleduje rovněž nákazovou situaci v teritoriu nasazení. V případě výskytu volně pobíhajících neslužebných zvířat je jeho úkolem jejich odchyt a evakuace ze základny. Přispívá tak k ochraně příslušníků kontingentu před přenosnými nemocemi ze zvířat na člověka.

„U služebních psů dochází často k poranění během nasazení v obtížném terénu. Nedá se jim plně zabránit ani při výcviku či odpočinku. Jedná se především o tržné a řezné rány a kloubní zhmožděny. Někdy vznikají i při běžných hrátkách nebo

soubojích o postavení ve skupině,“ vysvětlil nám veterinární lékař kontingentu kapitán Roman Šebesta. „Psi se musejí vyrovnávat s cizím prostředím, což může být v kombinaci s jinými faktory, jako je například stres a fyzická zátěž, příčinou různých zánětů kůže, sliznic a dalších onemocnění. Pozornost je nutné věnovat i prevenci proti vnějším střevočím a krevním parazitům, služební psi jsou totiž nasazováni v lokalitách, kde se pohybuje mnoho domácích i toulavých zvířat. Právě ti mohou být zdrojem infekčních i parazitárních onemocnění.“

Dvaadvacet partnerů

Text a foto: Pavel LANG

Vzájemně prospěšná. Tak lze charakterizovat spolupráci Ministerstva obrany České republiky s občanskými sdruženími. V současné době jich je dvaadvacet. Byť jsou jejich zaměření osobitá, jedno společné mají – náklonnost vůči armádě.

„Před žádným sdružením, svazem nebo klubem dveře nezavíráme. Uvítáme každého, kdo chce,

samořejmě v rámci zákonných norem, s resortem obrany spolupracovat. Oboustranný respekt ke kompetencím je samozřejmostí,“ říká Yveta Hlásecká, pověřená ředitelka odboru mimoresortní spolupráce sekce personální MO ČR.

Hlavní kritérium není nedosažitelné. Evidence občanského sdružení na Ministerstvu vnitra ČR a jeho činnost blízká úkolům a poslání resortu obrany. Po seznámení se s jejich konkrétními aktivitami jim MO ČR podává pomocnou ruku. Formy spolupráce bývají rozličné, včetně poskytování neinvestičních dotací na Ministerstvem obrany ČR vyhlášené dotační programy.

„Spolupráce s ministerstvem obrany a armádou je opravdu znamenitá,“ říkají shodně předsedové občanských sdružení

„Ministerstvo obrany ČR spolupracuje s dvaadvaceti občanskými sdruženími. Jejich počet má vzestupnou tendenci,“ uvádí Jaromír Mareček z OMS SP MO ČR a jmenuje nedávno přibývší partnery: „Česká a slovenská obec dělostřelecká, Klub vojenských výsadkových veteránů a Sdružení přátel vojenské zeměpisné služby.“

Odbor mimoresortní spolupráce poskytuje sdružením podporu v jejich aktivitách. Ne nahodile, nýbrž dlouhodobě a racionálně. Kromě již uvedených dotací nelze nevzpomenout také všemožnou pomoc při organizaci slavnostních a pietních aktů toho či onoho občanského sdružení.

„Spolupráci s resortem obrany hodnotím jako výbornou. Společně organizujeme desítky akcí ročně, a to nejen na centrální úrovni, ale i v regionech. Akce se konají za vojenských poct a vždy mají důstojný ráz. Bojovníci za naši národní svobodu si to nepochybně zaslouží,“ hodnotí předsedkyně Českého svazu bojovníků za svobodu Anděla Dvořáková. Obdobný názor má i předseda Svazu pomocných technických praporů – vojenských táborů nucených prací Vladimír Lopařuk: „Nepamatuji si žádnou situaci, kdy bych na Ministerstvu obrany ČR nebyl přijat a vyslyšen. Vůbec nepřeháním, když tvrdím, že naše vzájemná spolupráce je na perfektní úrovni. Kladný přístup představitelů resortu obrany je pro naše členy hodně důležitý, neboť představuje i určité morální zadostiučinění.“

Ministerstvo obrany České republiky má zájem s občanskými sdruženími intenzivně spolupracovat i nadále. „Je pozitivní, že tisíce lidí organizovaných ve výše uvedených občanských sdruženích chce být v kontaktu se současnou profesionální armádou a být informováno o aktuálním dění v resortu obrany. Vážíme si jejich zájmu, aby AČR byla vnímána v očích veřejnosti kladně. Popularizují armádu navenek a svými zkušenostmi a osobními příběhy podporují řadu projektů Ministerstva obrany ČR,“ konstatuje poradce ministryně obrany Viktor Meca.

Pracovně-pobytová budova T 03

Bechyně = perspektiva

Text a foto: Pavel LANG

Bechyně je perspektivní posádkou. To není jenom „holá“ věta z resortních koncepcí, nýbrž realita. Za posledních pět let zde bylo proinvestováno 235,8 milionu korun, na roky 2009 – 2014 je plánováno 959 mil. Kč. Dokončených projektů v oblasti nemovité infrastruktury přibývá.

Dalším „kamínkem“ do mozaiky bechyňských projektů nemovité infrastruktury, který byl předán uživateli, je budova číslo tři neboli objekt T 03. „Předmětem zakázky byla rekonstrukce stávajícího objektu, jeho nástavba o jedno podlaží a přístavba

multimediální učebny. Současně byly vybudovány inženýrské sítě nutné pro provoz této pracovně-pobytové budovy. Z původního uspořádání zůstaly pouze obvodové zdi a nosné pilíře,“ říká za zhotovitele projektu Jan Hora a upřesňuje, že projektová dokumentace byla zpracována v roce 2006 za cenu 1,79 mil. Kč a vlastní rekonstrukce proběhla od června 2007 do listopadu 2008 nákladem 92,323 mil. Kč.

Rekonstruovanou budovu jen tak nepřehlédnete. Svým barevným řešením zdařile narušuje fádnost původní okolní zástavby. Je čtyřpodlažní, převážně administrativního charakteru,

a společně s ostatními objekty, které obklopují centrální nástupiště základny, je pro ni charakteristický tvar T. Veškeré prostory pro přípravu vojsk i sociální zázemí jsou provedeny ve vysokém standardu a vytvářejí tak důstojné podmínky pro službu vojáků v 21. století.

Pomyslnou třešničkou na dortu je multimediální učebna. Rozsah jejího vybavení nejmodernějšími komunikačními a audiovizuálními prvky

Během následujících šesti let je na výstavbu bechyňské základny plánována bezmála miliarda korun

Součástí budovy č. 3 je multimediální učebna.

Interiér kaple

Jedna z moderních učeben v rekonstruované budově T 03

umožňuje maximální využití kapacity a vysoce efektivní přípravu profesionálů. Při výcviku jednotek je možné i její propojení se samostatnými učebnami na každém podlaží, jež jsou určeny pro práci v menších skupinách. „Multimediální učebna je ojedinělým zařízením tohoto druhu v posádce

Technická ošetrovna vozidel

Jídelna

Posádková ubytovna

Štáb 151. ženijního praporu

Bechyně,“ konstatuje velitel bechyňské posádky a 15. ženijní brigády plukovník Rostislav Jaroš a dodává: „Rekonstruovaný objekt vytváří optimální zázemí a pracovní prostředí pro zhruba tři sta profesionálů. Podmínky pro činnost ženistů a vojenských záchranářů jsou v Bechyni rok od roku lepší. Věřím, že moderní infrastruktura zvýší motivaci vojáků k plnění úkolů výcviku a bojové přípravy. Mám z tohoto díla velikou radost.“

Obdobnou spokojenost při slavnostním prosincovém předání rekonstruované budovy T 03 vyjádřili také náměstek ministryně obrany pro vyzbrojování Jaroslav Kopřiva, zástupce náčelníka Generálního štábu Armády České republiky generálmajor Josef Bečvář a další hosté jak z resortu obrany, tak z místní samosprávy.

A kdo bude šťastným uživatelem tohoto díla? V posádce Bechyně je v současnosti zaměstnáno zhruba tisíc vojáků a občanských zaměstnanců. Kromě velitelství 15. ženijní brigády jsou zde dislokovány 151. ženijní prapor, pohotovostní jednotka Vojenské policie, provozní středisko, posádková ošetrovna, pracoviště 34. základny komunikačních a informačních systémů, část praporu zabezpečení 26. brigády velení, řízení a průzkumu a správa vojenského bytového fondu. „Trojku“ budou využívat především rota pyrotechnické asanace (EOD – Explosive Ordnance Disposal) a ženijní stavební rota. Dispoziční řešení objektu umožňuje jejich nezávislou přípravu.

První skončila, druhá začíná

Je potěšitelné, že předáním rekonstruované „trojky“ výstavba na bechyňské základně nekončí. Naopak. „Posádku Bechyně považujeme za perspektivní a předpokládáme, že další výstavba zde bude pokračovat. Směr jejího budování je určen ve střednědobém plánu rozvoje, který ministryně obrany ČR Vlasta Parkanová nedávno schválila,“ upřesňuje náměstek ministryně obrany pro vyzbrojování Jaroslav Kopřiva.

Posádka Bechyně patří od roku 2003 mezi vybrané prioritní posádky pozemních sil. Snahou bylo, a to v souladu s transformací resortu obrany, tady vybudovat základnu moderního typu. Avšak s ohledem na možnosti zdrojového rámce Ministerstva obrany ČR a postupnou změnou priorit v dislokacích vojsk došlo k redukci plánovaného stavu osob a techniky, a tím i snížení rozsahu modernizace posádky. „Základní skladba základny a architektonické řešení však bylo zachováno, neboť zastaralý ubytovací fond vyžadoval razantní zásahy do nemovité infrastruktury k vytvoření optimálních podmínek pro život dislokovaných jednotek,“ říká vedoucí programový manažer Jaroslav Dienstbier ze sekce vyzbrojování MO ČR.

V roce 2003 bylo zahájeno zpracování dokumentace k projektu výstavby a rekonstrukce infrastruktury základny pozemních sil v Bechyni, původně určené pro útvary 4. brigády rychlého nasazení. Plnění dílčích projektů bylo

rozděleno do několika etap s ohledem na výši vyčleněných finančních prostředků. „Přesto že se v průběhu zpracování studie změnil uživatel základny na 15. ženijní brigádu, nemělo toto rozhodnutí zásadní vliv na její další rekonstrukci a výstavbu. Dopracovala se projektová dokumentace podle konkrétních potřeb uživatele a investiční výstavba nemovité infrastruktury v posádce Bechyně mohla začít,“ konstatuje J. Dienstbier.

Ke konci loňského roku byla realizována první etapa výstavby. Zasvěcení vědí, že vůbec neprobíhala jako po másle. „Z důvodu změny zdrojového rámce se jednalo o zkrácenou etapu. Navzdory tomu se ji, a to z větší části, podařilo dokončit. Od letošního roku spouštíme druhou etapu, která bude zaměřena na logistickou část základny,“ objasňuje vedoucí programový manažer.

Nejvyšší čas říci, co bylo na bechyňské základně již dokončeno. „Mezi nejvýznamnější dokončené projekty patří rekonstrukce inženýrských sítí za 39,1 mil. Kč, dále výstavba technické ošetrovny vozidel za 66,7 mil. Kč, rekonstrukce skladu zbraní za 9 mil. Kč a již zmíněná rekonstrukce pracovních-pobytové budovy pro profesionály ženijního praporu číslo tři za 94,1 milionu korun,“ upřesňuje programový manažer František Kavický a dodává: „K realizaci je připraveno dokončení inženýrských sítí služební části základny, dále vybudování první části parku techniky a výdejny pohonných hmot.“

V této souvislosti nezaškodí připomenout, že od roku 2003 (1. etapa) bylo celkově do nemovité infrastruktury a přípravných projektových dokumentací na bechyňské základně proinvestováno bezmála 236 milionů korun z kapitálových výdajů resortu Ministerstva obrany ČR.

Co bude dál? „Střednědobým plánem rozvoje resortu je na výstavbu nemovité infrastruktury v posádce Bechyně do roku 2014 v programovém financování alokována částka 959 milionů korun,“ konstatuje Jaroslav Dienstbier.

Slova vedoucího programového manažera znamenají v praxi především tento rozsah – dokončení výstavby inženýrských sítí a zajištění řádných prostor pro garážování techniky. Pozornost bude věnována i řešení

změny topného média a dokončení dostatečných pracovních kapacit jak pro velitelství ženijní brigády, tak pro ženijní prapor s potřebnou úrovní objektové bezpečnosti.

Výše uvedené projekty jsou spojeny s následujícími finančními náklady: stálý park techniky 501,5 mil. Kč, čerpací stanice PHM 45,5 mil. Kč, další výstavba inženýrských sítí 150 mil. Kč, rekonstrukce budovy velitelství brigády 90 mil. Kč, změna topného média základny 38 mil. Kč a rekonstrukce budovy jednotek (budova č. 2) 99 mil. Kč. „Věřím, že i druhá etapa výstavby posádky Bechyně bude dotažena do zdárného konce. Nepochybně se tím zvýší úroveň ženijního zabezpečení a podpory,“ říká na závěr plukovník Rostislav Jaroš. <<

NEBEZPEČÍ

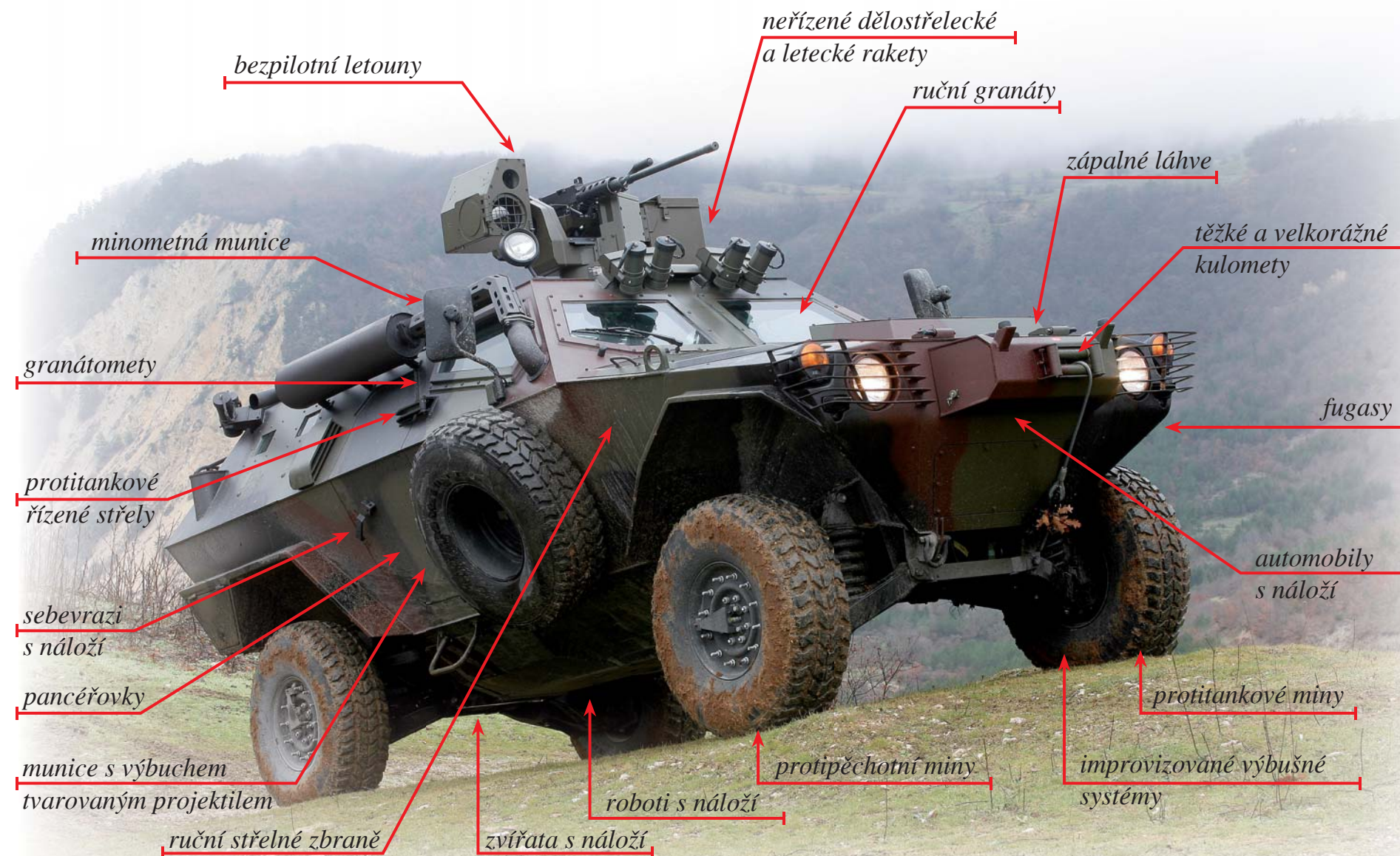
ze všech stran

Text: Martin KOLLER

Foto a koláž: firma Otokar KOC
a Andrea BĚLOHLÁVKOVÁ

Příslušníci naší armády plní v současnosti bojové úkoly prakticky pouze v zahraničí. S narůstající intenzitou boje proti terorismu roste ohrožení našich vojáků v misích.

Mimo geografických zvláštností, nestandardních klimatických podmínek a exotických nemocí jsou všichni vojáci z Evropy a USA fyzicky i psychicky zatěžováni a ohrožováni v misích v Asii a Africe ofenzivní činnostmi protivníka. Ta má mnoho forem, od přímé střelby z ručních zbraní a improvizovaných výbušných systémů po využití nejmodernějších technologií, např. projektilů tvarovaných explozí nebo podomácku vyrobených robotů. Vůči širokému spektru možných způsobů útoku existují různé možnosti protiopatření k ochraně zdraví a životů vojáků a také udržení bojeschopnosti techniky. Vzhledem k tomu, že misemi české armády v zahraničí, především v Iráku, Afghánistánu, na Balkáně, ale také v jiných destinacích při službě pro OSN, prošly stovky našich vojáků, existuje obrovské množství informací a zkušeností, které mohou napomoci příslušníkům naší, ale i spojeneckých armád v průběhu dalších misí. Za velmi zajímavý a užitečný počín lze označit publikace „Zkušenosti z operací“, které vydává Ředitelství výcviku a doktrín, Správa doktrín ve Vyškově.

Bez ohledu na prostor působení lze konstatovat, že jak vojáci, tak vozidla mohou být ohroženi prakticky ze všech stran. Shora neřízenými raketami různých druhů a typů, ručními střelnými zbraněmi, ručními granáty, zápalnými láhvemi a minometnou municí.

Po obvodu jsou vozidla ohrožena ručními střelnými zbraněmi všeho druhu a různých ráží, těžkými a velkorážnými kulomety, fugasy, ručními granáty, pancéřovkami, municí s projektilem tvarovaným explozí (Explosively Formed Projectile – EFP, nebo Explosively Formed Penetrator), směrovými protitankovými minami a náložemi, sebevražednými útočníky a automobily s náloží trhaviny i bez ní.

Zdola představují ohrožení protipěchotní a protitankové miny různých druhů a typů, improvizované výbušné systémy, zvířata přepravující trhavinu, roboti s trhavinovou náloží a ruční granáty. Prostorově mohou působit chemické a jaderné zbraně a rovněž využití improvizovaných systémů typu FAE (Fuel Air Explosive) známých jako aerosolové, termobarické nebo munice s prostorovou explozí. Specifická situace je ve vodě, nepřehledném terénu, horách, obydlené aglomeraci atd.

Uvedené bojové prostředky mohou mít v některých případech různá konstrukční řešení a taktické použití. V řadě případů lze předpokládat kombinované použití více prostředků. Obrázek ukazuje přibližné hlavní směry a druhy ohrožení kolového obrněného vozidla. Obdobně jsou, až na některé výjimky typu protitankových min, ohroženi i vojáci mimo vozidla. Konkrétními popisy jak prostředků ohrožení, tak obrany proti nim se budeme zabývat v dalších pokračováních. <<

Text: Martin KOLLER
Foto: autor a Ministerstvo obrany
Austrálie

***K nejznámějším
a nejúspěšnějším současným
produktům australského
obrněného průmyslu patří
vozidlo Bushmaster nasazené
v Iráku a Afghánistánu.***

Austrálie je jednou ze zemí aktuálně výrazně ohrožených importem terorismu. Za hlavní důvod lze označit dlouhodobě otevřenou, liberální a multikulturní politiku, která v posledních desetiletích umožnila také imigraci

skupin a etnik, které se mohou stát základnou pro působení islamistických teroristů. Proto se tamní vláda rozhodla aktivně připojit ke Globální válce proti terorismu (GWOT – Global War on Terror), jejímž cílem je porazit a zničit teroristické skupiny na jejich vlastním území. Uvedená forma aktivní předsunuté obrany, které se účastní v Iráku a Afghánistánu i naše armáda, je sice nákladná, ale přenesením boje na území protivníka eliminuje do značné

míry ohrožení vlastního obyvatelstva. Zároveň vytváří možnost budování demokratičtějších politických struktur v zemích, kde mají teroristické organizace silný politický vliv a ekonomickou základnu. Bojová praxe spojeneckých sil v Iráku a Afghánistánu od roku 2002 potvrdila potřebu kolového obrněného vozidla, fakticky jednoduššího obrněného transportéru, který má nižší provozní náklady než srovnatelné pásové typy. Zároveň se objevil

Naši vojáci se v rámci misí setkávají s různými typy bojové techniky spojeneckých koaličních sil, mimo jiné s kolovým obrněným vozidlem Bushmaster

požadavek vyšší odolnosti proti explozi působící zdola ve srovnání se zavedenými typy kolových obrněných transportérů. V Austrálii se podařilo uvedené požadavky předstihnout.

Obranný průmysl nejmenšího kontinentu se historicky, s výjimkou druhé světové války, nezabýval vývojem

pravděpodobnost jeho růstu. Cestu k řešení určoval projekt pozemních sil, nesoucí označení Land Project 116, známý také jako Project Bushranger. V jeho rámci měla být zvýšena pohyblivost 6. brigády s historickým názvem Royal Australian Regiment (RAR) pomocí nových terénních vozidel Land

Jeden z prototypových bushmasterů na Timoru. Vozidlo má na boku tři okna na rozdíl od sériových, která mají pouze dvě.

a výrobou obrněné techniky. Současná obrněná technika australské armády pochází – až na obrněné vozidlo Bushmaster – z dovozu. Tvoří ji tanky M-1 Abrams a Leopard 1A4 a obrněné transportéry M-113 a ASLAV, což je australská verze kolového obrněného transportéru 8 × 8 Piranha/LAV 25.

Ohrožení ze severu

Prvním krokem k novému obrněnému vozidlu se stala tzv. Bílá kniha obrany z roku 1987. V ní byl definován požadavek mobilních sil schopných v krátké době překonat kontinent, který je na řídce obydleném severu chráněn zcela nedostatečně. Od konce druhé světové války reálné ohrožení neexistovalo, avšak analytici na základě politického vývoje v oblasti konstatovali

Rover Perentie 6 × 6. Elitní 6. brigáda je připravována na boj v terénu, který je tvořen savanou a buší, kde lze jen omezeně využít klasickou obrněnou techniku a podporu letectva. Project 116 byl průběžně modifikován o požadavek vysoce pohyblivých kolových obrněných vozidel.

Roku 1997 byl zahájen program výběru vozidla zajišťujícího mobilitu lehké pěchoty s označením IMV – Infantry Mobility Vehicle. V rámci tohoto programu bylo nové vozidlo přímo definováno jako obrněný transportér sloužící k chráněné přepravě pěchoty na místo nasazení a transport osob kategorie VIP. Ambulantní verze IMV zajišťuje transport raněných. Předpokládaná objednávka měla dosáhnout počtu až 500 vozidel.

Je zajímavé, že byly pominuty již zavedené kolové obrněné transportéry ASLAV. Pravděpodobně k tomu přispěly informace od firmy REUMTECH z Jihoafrické republiky, jejíž pobočka působila v Austrálii pod jménem Austral. Na jihoafrickém bojišti byla v rámci protiteroristických operací poprvé použita koncepce vysoce odolného dna kolových obrněných vozidel ve tvaru V, které ASLAV nemají. Pro případ konfliktu s lehkou pěchotou a neregulárními formacemi v rozlehlem, místy nepřehledném terénu má

Bushmaster v Iráku

Takticko-technická data

- Délka: 7180 mm
- Šířka: 2480 mm
- Výška stropu karoserie: 2650 mm
- Světlost: 430 mm
- Objem bojového prostoru: 11,2 m³
- Bojová hmotnost: 15 000 kg
- Max. rychlost: 100 km/h
- Dojezd: 800 km

Nákladní verze bushmasteru prezentována na Eurosatory 2008

Bushmaster nizozemské armády

zásadní důležitost odolnost vůči minám a jiným prostředkům působícím na vozidlo zdola. Mobilita vojenských vozidel se stává v prostorech bez železnic, letišť a splavných toků hlavním faktorem k dosažení vítězství. Pro výběrové řízení projektu IMV nabídla firma REUMTECH obrněné vozidlo Taipan, koncepčně podobné jihoafrickému typu RG-31 Nyala. Australská armáda si ale nakonec z vozidel nabízených několika firmami nevybrala žádné.

ADI Bushmaster

V roce 1998 se objevil nový účastník – australská firma ADI (Australian

Defence Industries) z města Bendigo, v současné době součást nadnárodního konsorcia Thales. Ještě v průběhu výběrového řízení v roce 1997 odkoupila ADI od firmy Perry Engineering prakticky hotový projekt kolového obrněného vozidla, postavila tři prototypy a nabídla je armádě. Vozidla uspěla v testech jak pohyblivosti v terénu, tak odolnosti. Vyržela explozi nálože o hmotnosti 9,5 kg TNT a pancéřování odolalo střelám ráží 5,56 a 7,62 mm. Po projetí 24 000 kilometrů bez provozních závad podepsal roku 1999 australský ministr obrany objednávku na 352 vozidla, která

dostala bojové jméno Bushmaster. Dva z prototypů byly odeslány k testu bojem na Východní Timor, kde australské ozbrojené síly tvořily základ rozsáhlé mezinárodní mírové operace INTERFET, později Astute, UNMIT a v současnosti Tower.

Bushmastery se do značné míry osvědčily, ale jako každý nový výrobek se nevyhnuly dětským nemocem. Ty se objevily především na podvozku. Objednávka proto byla snížena na 299 vozidel a proběhly u nich konstrukční úpravy. Poté se sériová výroba rozběhla naplno.

Nasazení a export

Bushmastery tvoří v současné době výzbroj 3. brigády RAR, 7. brigády bojové podpory, záložního útvaru 12/16 Hunter River Lancers, 1. a 2. squadrony ochrany letišť Královských australských leteckých sil Airfield Defence RAAF. Patnáct vozidel slouží jako hasičská pod názvem Fire King u lesnické společnosti South Australian Forestry Corporation.

Vzhledem k úspěšnému nasazení bushmasterů v Iráku a Afghánistánu byla v říjnu 2008 zvýšena objednávka pro australské ozbrojené síly na celkem 737 kusů. Nová vozidla jsou již modernizována na základě vyhodnocení kritiky ze strany vojáků z roku 2006. Místo nekrytého střeleckého stanoviště mají 44 bushmastery dálkově ovládané zbraňové základny CROWS (Common

Zbraňová základna CROWS

Remotely Operated Weapon Station) typu Raven R-400 a chlazení pro zásobník pitné vody. Další 12 vozidel je vybaveno stabilizovanými, dálkově ovládanými zbraňovými základnami Thales SWARM (Stabilised Weapon and Reconnaissance Mount). Vozidla mohou být také opatřena přídavným pancéřováním. V rámci australských ozbrojených sil nebyly při bojovém nasazení bushmasterů zaznamenány ztráty na životech.

Dalším uživatelem je armáda Nizozemska, která roku 2006 nakoupila v rámci tzv. urgentní

potřeby 25 vozidel Bushmaster. V červnu 2008 objednala dalších 24 kusů. Z nasazených obrněných transportérů byly čtyři poškozeny a dva zničeny najetím na výbušné systémy. Přitom nedošlo ke ztrátám na životech. Jedno z poškozených vozidel

následně zničil bitevní vrtulník, aby je nezneužil nepřítel. Britská armáda koupila v květnu 2008 celkem 24 bushmasterů, které jsou nasazeny v Iráku.

Technický popis

Základem konstrukce vozidla je skřepinová karoserie svařená z ocelových plechů. V přední části se nalézá motor Caterpillar 3126E o výkonu 246 kW a šestistupňová automatická převodovka s jedním reverzním stupněm Fabco

Bushmaster v Afghánistánu

Na snímku modernizovaných bushmasterů se zbraňovými základnami SWARM je dobře vidět tvar pancéřové karoserie se dnem do V.

TC170. Ta pomocí kardanových hřídelí a rozvodovky přenáší točivý moment na kola přední i zadní nápravy, odpružená nezávisle systémem Meritor 4000 a vybavená dojezdovými obručemi (runflat). V klimatizovaném bojovém prostoru jsou umístěna vpředu ergonomická pracoviště velitele a řidiče a za nimi podél stěn osm sedaček pro pěší družstvo. Nástup a výstup umožňují jednokřídlé dveře na zádi a poklapy ve stropě. Okna mají stejnou odolnost jako okolní pancéřování. Odolnost spodní části karoserie tvarované do V zvyšují schránky na nářadí a příslušenství. Novinkou prezentovanou na výstavě Eurosatory 2008 je nákladní verze, která má místo prostoru pěšího družstva otevřenou ložnou plochu, na níž lze přepravovat různé kontejnery, ale také zbraňové systémy. <<

Text a foto: Vladimír MAREK

Plukovník gšt. Vladimír Ložek vystudoval Vojenské gymnázium v Opavě a Vysokou vojenskou technickou školu v Liptovském Mikuláši. Později vykonával různé velitelské funkce u spojovacího vojska. V roce 2001 se stal hlavním inženýrem základny komunikačních a informačních systémů a po dvou letech i jejím velitelem. Od prvního října 2008 je ředitelem Inspekce ministryně obrany.

Namísto represe PREVENENCE

■ **Převážnou část své vojenské kariéry jste působil ve spojovacím vojsku, najednou jste dostal nabídku ze zcela jiné oblasti, jak jste na to reagoval?**

Pro mě to byla obrovská výzva. Jednalo se o něco nového, co jsem v minulosti nikdy nedělal. Na druhou stranu je to ale především práce s lidmi. Při uvádění do funkce jsem slíbil paní ministryni, že jí budu říkat pravdu, i když jí to bude nepříjemné. Zároveň jsem ji ale upozornil, že asi těžko zapomenou na třicet let strávených v armádě. Budu se snažit komunikovat se všemi lidmi, ve všech funkcích a na všech úrovních tak, aby informace, které jí

budu podávat, byly co nejobjektivnější. Právě tuto zásadu se snažím dodržovat. Pokouším se nastolit nový způsob práce. Po každém kontrolním zjištění vedeme určitou diskusi, abych měl jistotu, že náš výstup je skutečně objektivní, že se nejedná pouze o subjektivní názor jednoho inspektora.

■ **V jakém stavu jste převzal Inspekci ministryně obrany, přicházíte s nějakými myšlenkami, jak do budoucna rozvíjet tuto službu?**

Určité nápady mám. Jsou to ale takové ty myšlenky, které přicházejí, když se člověk ocitne v novém

prostředí. Nerad bych je publikoval dříve, než se seznámím s touto složkou detailněji a utřídím si je. Inspekce rozhodně není v nějakém špatném stavu. Převládají zde zaměstnanci středního věku, tedy lidé s patřičnými zkušenostmi a určitým lidským rozměrem. Nicméně i Inspekce se má stále ještě čemu učit. Nerad bych, aby to vypadalo, že se sem snažím zavádět nějaké nové móresy. Jsem však přesvědčen, že když sem přijdu se svým pohledem, nemůže to být na škodu. V minulosti jsem pracoval většinou ve funkcích velitele, případně jeho zástupce. A právě takovýto zorný úhel může být přínosný. Inspektoři by se totiž na celou problematiku měli dívat i z pozice člověka, kterého jdou kontrolovat. Nechci, abychom byli pro někoho strašákem, aby Inspekce byla nějakou represivní složkou. Byl bych rád, kdybychom víc působili jako preventivní orgán. Pokud

by nás lidé vnímali jako někoho, kdo se jim snaží pomoci, bylo by to ideální.

■ **V minulosti jsme měli braneckou armádu, nyní v ní slouží výhradně profesionální vojáci. Jaký vliv mají tyto změny na práci Inspekce?**

Z mého pohledu jsou v této souvislosti poněkud nedoceněné především dvě oblasti. Ta první se týká lidských práv. Na tomto úseku je mnohem více stížností, než tomu bylo v případě branecké armády. Lidé sloužící v současné armádě mají totiž vyšší právní vědomí. Od roku 2001 už nejsme pouze v zahraničních misích na Balkáně, ale i v Iráku a především v Afghánistánu. Spektrum případných problémů je tedy mnohem širší. Určitou novinkou jsou pro mne také anonymní podání. Existuje totiž skupina notorických stěžovatelů, pro které je právě tato forma jakýmsi koníčkem. Kromě toho jsou tady i anonymní stěžovatelé, jejichž hlavním problémem často bývá, že se po nich něco chce.

■ **Musíte reagovat na všechna, tedy i anonymní podání?**

To záleží na mém rozhodnutí a rozhodnutí paní ministryně. Pokud

se stížnost dostane na stůl ministryně obrany, postupuje ji Inspekci anebo přímo Vojenské policii, případně jiným složkám. Na Inspekci je zřízen referát, což je vlastně vnitřní kontrola této složky. Ten zároveň řeší anonymní podání. Na základě toho, zda anonym obsahuje skutečnosti, které by se měly prověřit, dává doporučení, zda ho budeme šetřit.

■ **Občas se diskutuje o nezávislosti Inspekce, když to srovnáte například s Inspekci Ministerstva vnitra, jak moc máte volnou ruku?**

To se nedá srovnávat. Inspekce Ministerstva vnitra je v současné době zakotvena zákonem a má právo na trestní řízení. Tuto pravomoc my nemáme, ministryně obrany má na podobné věci Vojenskou policii. Naše spolupráce se zvláštním odborem Vojenské policie je velice dobrá. Prakticky každý týden se scházíme s plukovníkem Antonínem Radou a domlouváme se, co budou řešit oni, a co naopak my. Ve chvíli, kdy to přejde do právní odpovědnosti, je to ale výhradně jejich záležitostí.

■ **Jak je to ale s vaší nezávislostí?**

Na mě to působí tak, že Inspekce je nezávislá. Od roku 2003, kdy existuje v současné struktuře, řešila podání na náměstky ministra, ředitele ministerstevských sekcí a odborů. Nějakých výsledků jsme přitom dosáhli. Myslím, že určitá nezávislost tady je. Náš pohled na jakoukoliv záležitost je prostě nezávislý. A to ze strany toho, co říká zákon a interní normativní akty. Samozřejmě že s tím Inspekce v mnoha případech naráží. Říká totiž, tady existuje předpis, a vy se řídíte něčím jiným. Máme určitý problém například s právním vědomím velitelů rot a praporů. Tito lidé mají zkušenosti z misí, které se snaží využívat. Prostě se rozhodnou, že se nebudou řídit předpisem, protože je zastaralý. Pokud ale dojde k nějakým potížím, posuzují to civilní soudy svými očima a rozsudky jsou jednoznačně v neprospěch těchto lidí. V těchto okamžicích totiž nehraje žádnou roli, že to ten dotyčný dělal v dobré vůli, ale jednoznačně rozhoduje znění předpisů. Právě tohle je jedna z oblastí, do kterých bych chtěl přinést největší změny. Půjde nám o to, aby tzv. šedé legislativy bylo co nejméně. <<

Děti hledaly památníčky

V červnu loňského roku přišel Svaz letců v Přerově s nápadem zapojit nejmladší generaci do shromáždění materiálu o pomnících, památnících a náhrobcích letců v regionu střední Moravy. Ještě před prázdninami požádali bývalí letci o spolupráci Základní školu Trávník v Přerově. Učitelé vyzvali děti, aby si během letních výletů všimaly okolí a hledaly jakékoliv zmínky o letcích ve svém regionu.

„Byla jsem překvapena, když po prázdninách děti přinášely fotografie pomníků a památníků věnovaných letcům. Nečekala jsem, že tento nápad padne těsně před prázdninami na tak úrodnou půdu,“ přiznává Eva Sedláková, třídní učitelka vítězná 3. A.

Děti do 17. prosince 2008 zmapovaly kolem dvou stovek pamětních míst letců na střední Moravě. „Neznamená to ale, že tím by celý projekt skončil. Čeká nás ještě mnoho práce s uspořádáním shromážděné dokumentace. Rádi bychom, aby děti ve své činnosti pokračovaly navržením tras pro výlety po stopách letců na kolech, pěšky a vlakem,“ dodal generál v. v. Jiří Kubala ze Svazu letců v Přerově.

Třicet dětí z nejúspěšnější třídy navštívilo koncem loňského roku Velitelství společných sil v Olomouci, kde jim za jejich ojedinělou aktivitu poděkoval zástupce velitele společných sil-velitel vzdušných sil generálmajor Ladislav Minařík.

Text a foto: kpt. Sabina INTROVIČOVÁ

Představujeme nového ředitele Inspekce ministryně obrany plukovníka gšt. Vladimíra Ložka

Text: Marek CHOVANEC
Foto: autor a Olga KARAFFOVÁ

Je obecně známo, že změna zaměstnání a bydlení jsou pro člověka zátěžové situace. A při proměně civilisty ve vojáka to platí dvojnásob. Nejenže změníte zaměstnání a místo svého obvyklého pobytu, ale najednou bydlíte v kasárnách, kde sdílíte jeden pokoj s několika lidmi z druhého konce republiky, a vůbec se nemusíte starat co s volným časem, protože ten prostě není! Po pár dnech se začnete ptát, „kde to vlastně jsem“?

NEJHORŠÍ JSOU první tři měsíce

Odpověď vám dají instruktoři: „Tak už se konečně proberte, tady jste na vojně!“ Pomalu si začínáte uvědomovat, že jste v tříměsíčním základním kurzu ve Vyškově...

Zájemce o službu v armádě se sice předem dozví, že základní kurz je náročný, ovšem nedokáže si představit, co to vlastně znamená. A to je dobře, protože jak se vyslovil rotný David Jantač: „Kdybych věděl, co mě čeká,

tak sem nikdy nejdu.“ Neříkal to s hořkostí v hlase, ale s bolestí v nohou.

O fyzické náročnosti výcviku se není třeba nijak zvlášť rozepisovat. Postačí se podívat na malou statistiku. Ze čtyřiceti vojáků naší skupiny jich je pět na domácím léčení a dalších pět má úlevy. Mimo občasnou achilovku a natažená třísla se jedná o bolesti v kolennou a kotnících. Rotný Roman Štýber pronesl: „V civilu sportuji, takže

na nějakou fyzickou zátěž jsem zvyklý, ale tady mám po každém dni dost.“

Záložáci, kteří jsou v kurzu s námi, mají jistou výhodu, že některé věci znají. Někdy je to však spíše na překážku. Tak například v „pojmenování“ výstroje je jistý rozdíl. Rotný Radek Chrobok se druhý den na vojně bezelstně zeptal svého praporčíka, zda si máme na zaměstnání vzít „kabelku“. Ten jen protočil oči a poučil vojáka, že to není kabelka, ale malá polní. Od té doby ji máme stále s sebou, tedy pokud ji nevyměníme za „ten svinský těžký bágl“, jak se pro změnu označuje velká polní.

Rekruti dostali poučení, že musejí poslouchat nejen své přidělené instruktoři, ale instruktoři všechny.

A že je to skutečně pravda, poznala naše četa při zvyšování fyzické kondice. Podpraporčík Jan Matula rozdělil četu na dvě skupiny, přičemž jedna prováděla silové cviky a druhá běhala ovály. Rovinky sprintem, zatáčky klusem. Jakýsi chlapík v teplákové soupravě podle našeho podpraporčíka neběžel rovinku dostatečně rychle, a proto se na něj rozkřičel: „Vojáku, zrychlete, říkal jsem sprintem!“ A oslovený přidal. Jen jeden kolega upřesnil, že dotyčný není z naší skupiny. Druhý ho hned doplnil: „Ale zrychlit mohl stejně!“

Hodně záleží na hlavním instruktorovi, jak dokáže jednotku motivovat a vést. Ten náš, Aleš Camfrla, je dobrý a ještě má světy humor. „Vojáci, vydržte. Nejhorší na celém výcviku jsou první tři měsíce...“

Dvanáctitýdenní základní výcvik se přehoupnul do druhé části. Jenže to nic neznamena. Pedagogická poučka „ze začátku přitáhni, ke konci povol“ v tomto kurzu neplatí. Náročnost přípravy stále stoupá. Již nenacvičujeme pochod a pořadovku, ale vyrážíme na celodenní zaměstnání do terénu.

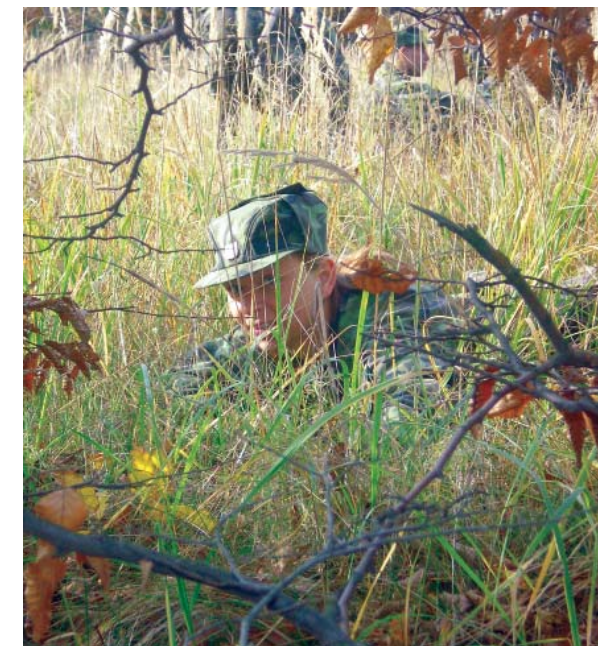
Vroucí přání většiny rekrutů, že by se snad mohl režim po přísaze zmírnit, se nesplnilo. Pravdou je, že stále více času trávíme na střelnici či v terénu,

kde probíráme zajímavější disciplíny. Čtení mapy se zkouší v praxi. Instruktor zadá požadované hodnoty, pak odchází a čeká, zda četa dorazí, kam měla.

Před jednou taktikou, když jsme si v 5.30 hodin maskovali obličej zelenými a černými barvami, si rotný Roman Štýber povzdechl: „Kdyby mě teď viděla ta moje. Jenže ona mě nemůže vidět, protože normální lidé v tuto dobu ještě spí, a my děláme tohle. Jen se na sebe podívejte.“ A pohled to byl zajímavý. V pološeru se na něm zelenaly i ty poslední viditelné zbytky člověka civilního.

Maskovací nátěr vydržel celé dopoledne. Nakonec byl smyt potem, který vyrazil po rozkaze „plyn-postřík, pláštěnku upravit“. „Čekali jsme, že si protichemický oblek jen oblékneme a zase složíme,“ líčí rotná Alena Chlupová, „ale pak jsme v něm šli ještě dva kilometry.“

Je pravdou, že zrychlený přesun ze střelnice je náročný. Nejen voják si sáhne na dno svých sil. V četě se během cesty projevuje soudržnost, kdy silnější borci pomáhají slabším. Vezmou je za rukáv a táhnou nebo si jednotka rozebere jejich výstroj. „Zatím jsme vždycky doběhli všichni,“ usmívá se rotný David Jantač. „Jenže

druhý den se několik lidí musí posilnit práškama proti bolesti.“

Naštěstí se konec kurzu blíží. Každým dnem jsme o kousek blíže k cíli.

P.S.: rotný Marek Chovanec skončil základní kurz 22. prosince 2008 a byl zařazen na funkci řidiče obvoziště jednotek logistiky v 74. lehkém mechanizovaném praporu v Bučovicích. <<

Své pocity a zážitky z tříměsíčního základního kurzu ve Vyškově autenticky popisuje jeden z jeho absolventů

Text: Giuliano GIANNETTI
Foto: autor a jeho archiv

Jednotka ozbrojenců během několika vteřin obsadila pokoj a získala stoprocentní kontrolu nad situací. Svázání novinářů neměli šanci klást odpor. „Jste zajatci Katilinské osvobozené armády!“ vyhrkl na ně velitel útočného komanda. „Požadujeme nezávislost naší vlasti a stažení veškerých Francézských sil z této provincie do dvaceti čtyř hodin. Jinak budu mít to potěšení zastřelit každé dvě hodiny jednoho z vás!“

NOVINÁŘI EU poznávali své meze

Před časem jsme v A reportu představili výcvik chrudimských výsadkářů ve výcvikovém středisku speciálních sil ve francouzském Givetu. Tentokrát máme příležitost podívat se na stáž určenou pro civilisty, která se konala v národních střediscích výcviku francouzských speciálních sil v Mont-Louis a Collioure ve východních Pyreneích v loňském prosinci. Kurz byl určený pro novináře ze členských států Evropské unie, kteří se chtějí vydat do vysoce rizikových konfliktních oblastí. A tak se na pařížském náměstí École militaire ve stínu Eiffelovky

sešlo patnáct žurnalistů včetně zástupce České republiky.

Mont-Louis: Zkušenosti v horském prostředí

Ještě týž den byli účastníci výcviku převezeni vojenským letadlem do Perpignanu a odtud autobusem do střediska v Mont-Louis. Dvě hodiny prudkého stoupání dávaly tušit, že místo nočního odpočinku nebude příliš hostinné. Středisko se nalézá v opevněné citadele, která je zapsána v seznamu kulturního dědictví UNESCO. Pevnost byla dostavena roku 1691

Sébastienem Le Prestre de Vauban v horách u francouzsko-španělské hranice, aby střežila přístupovou cestu vedoucí údolím pod jejími hradbami.

Následující den začal zvolna. Po raním nástupu čekal účastníky první teoretický kurz, kde se dozvěděli, jak se zachovat v případě zajetí. „Únosci většinou sledují několik cílů, jako jsou peníze, medializaci svého problému nebo splnění určitých požadavků,“ řekl instruktor, který si přál zůstat v anonymitě. „Většinou to bývají profesionálové a dokud jejich cíle nekolidují s vaším přežitím, je nejlepší volbou

spolupracovat a vyčkat zásahu specializovaných jednotek. Obecně – dokud mají zakryté obličeje a příliš s vámi nekomunikují, jste v bezpečí. Pokud vám „umožní“ budoucí identifikaci, tak to je pro vás špatná zpráva...“

Po teoretickém bloku následoval oběd a slavnostní přípitek s plukovníkem Pascalem Zieglerem. Novinářů byli uvítáni bohatým stolem plným specialit francouzské kuchyně a atmosféra začala být velmi uvolněná. O to větší překvapení nastalo, když instruktoři po vydatném jídle ohlásili blok lanových aktivit.

Přikopy raně novověké pevnosti byly v posledních letech přeměněny v překážkovou dráhu, které nesly různobarevné označení podle obtížnosti. Dráha, kterou žurnalisté museli absolvovat, je určena začátečníkům. Úkol zněl: vylézt na zeď, zhoupnout se pomocí provazu do sítě, přejít lávky tvořené ze tří, dvou a jednoho lana a nakonec „sjet“ dolů do příkopu zavěšen jen na kovové „ručce“. Celou trasu nejdříve ukázal instruktor, který zároveň dbal na bezpečnost všech účastníků. „Chtěli jsme, abyste dnes zjistili, jaké jsou vaše fyzické možnosti a co všechno lze dokázat pomocí vlastního těla, když překonáte strach,“ poznamenal na konci zaměstnání plukovník Ziegler. Prostoru pro zdokonalení bylo

skutečně hodně – trasu, kterou novináři překonávali celé odpoledne, musel profesionální voják zvládnout za necelých osm minut.

Tempo výcviku bylo skutečně zbesilé. Profesionálové, kteří procházejí zdejší přípravou, spí v průměru dvě hodiny denně a ke konci kurzu jsou vysláni pouze s nožem a nejnutnějším oblečením do okolních hor na dva týdny. Cíl? Přežít! Novináře tento osud

nečekal, ale zaměstnání se střídala jedno po druhém skoro bez přestávky a budiček v šest třicet nebyl zrovna příjemný pro milovníky vydatného spánku.

V průběhu pobytu v Mont-Louis čekala účastníky kurzu série přednášek o přežití, fungování a nebezpečí zbraní, ukázka min a nevybuchlé munice. Přednášky byly doplněné seminářem první pomoci a praktickým cvičením

fyziopsychologických metod pomáhajících zvládat vypjaté situace.

To se nakonec velmi hodilo. Poslední večer v pevnosti novináře přepadla skupina ozbrojenců Katilinské osvobozené armády a vzala je všechny jako rukojmí. Přestože se jednalo o simulaci únosu, instruktoři nikoho nešetřili. Zajatce převlékli do pracovních kombinéz, obrali je o veškerý osobní majetek a nakonec je ponechali se zavázanýma očima svému osudu na studené betonové podlaze posádkové tělocvičny.

Pro německou novinářku afghánského původu to byla poslední kapka. „Nečekala jsem, že to bude tak opravdové... Když mi únosci zakryli obličej, zjistila jsem, že se mi situace zcela vymkla kontrole a oni mají nade mnou >>>

Autor reportáže při překonávání lanové lávky

absolutní moc. Kdybych měla aspoň deset minut, abych si všechno přehrála v hlavě, dokázala bych se se situací nějak vyrovnat, ale takhle jsem musela požádat o přerušení simulace.“

Ostatní pak byli zavedeni do malé kobky, kde opět zůstali sami. Malý otvor ve zdi místnosti se ukázal být vstupem do únikového tunelu, který vedl na svobodu. Překážková dráha v naprosté tmě, kdy se museli stážisté proplazit tunely, překonat ostnatý drát a přelézt několik zdí, byla skvělou zkouškou semknutosti skupiny. Susanne Litche, stážistka z německého ministerstva obrany, byla jednou z žen, které vydržely až do konce: „Bylo to skvělé. Všichni se snažili pomoci a překonání dráhy nám trvalo jenom několik minut. Byly to pro mě nejlepší chvíle stáže, opravdu jsme byli tým.“

Collioure: Teorie se mění v praxi

Po ukončení teoreticko-praktické části v Mont-Louis se novináři přesunuli do pevnosti Miradou v přímořském městečku Collioure u Perpignanu. Také ji vystavěl Sébastien Le Prestre de Vauban

a rovněž byla přebudována na soudobé výcvikové středisko. Stážisté zde hned zažili nemilé překvapení. To když se dozvěděli, že mají všechno, vyjma výstroje, nechat v pokojích, do nichž se tu noc už nevrátí.

Místem přespání se pak stala opuštěná pevnost několik kilometrů jižně od Collioure. Tyčila se na skále,

o kterou se rozbíjelo rozbouřené moře. Původní plán – vybudovat improvizované přístřeší z nafasovaných padáků, ale zhatil vítr o rychlosti 130 km/h a instruktory přinutil přesunout jejich svěřence do prázdných kobek.

Jestliže ale novinářům „ulevili“ v jedné věci, tak při večeři se žádná milost nekonala. K jídlu byla syrová sardinka! Ta je totiž tradičním jídlem nováčků ve všech výcvikových střediscích francouzských speciálních sil. Legenda uvádí, že se v průběhu druhé světové války dva mladíci chtěli připojit k francouzským silám operujícím na africké pevnině. Jako cestovní prostředek zvolili kajak. Pluli dlouhé dny podél španělského pobřeží, než byli zajati frankisty. Na kajaku nebylo možné rozdělat oheň a jediným jídlem byly syrové ryby... „A jestliže to mohli jíst oni, vy to zvládnete taky,“ prohlásil jeden z instruktorů, který zrovna místo

párátka používal kůstku ze snědené ryby.

Ráno nad kávou, kterou si stážisté jakž takž ohřáli na ohništi, šéfinstruktor cvičení kapitán Froment vysvětlil smysl celé anabáze:

„Chtěli jsme, abyste byli vyčerpaní a unavení a dostali se tak do stejného psychického stavu, v jakém můžete

být ve chvíli, kdy vám skutečně půjde o život. Vaším úkolem bude nyní udělat televizní reportáž s velitelem jednotky v obsazené vesnici v neurčené válečné oblasti.“

Novináři pak byli rozděleni do skupin po třech, dostali kameru, neprůstřelné vesty i helmy a společně s vojenskou ostrahou vyrazili splnit úkol. Než ale mohli začít, vesnice se změnila v bojiště a místo interview je čekala evakuace. Soustředěné tváře účastníků, vyděšené výkřiky a občasný výbuch nervů nenechal nikoho na pochybách, že všichni berou situaci vážně. „Je snadné říct, zůstaňte pohromadě, ale za zvuku střelby, když máte na sobě helmu a jste omezováni výstrojí, je i takováto věc obtížná,“ poznamenala k tomu Susanne Litche. Lionel Bonaventur, francouzský vojenský novinář, který se zúčastnil už předchozího ročníku, dodal: „Poznal jsem, jak je nutné být psychicky i fyzicky připraven a jak je důležité důvěřovat vojákům, kteří vás chrání.“

Výcvik byl završen lanovými drahami, které však nevisely nad zemí jen několik metrů jako v Mont-Louis. Zdejší lanová lávka sto padesát metrů nad mořskými vlnami se stala „konečnou“ pro mnohé žurnalisty. Kupodivu se ale mezi nimi našli i tací, kteří skočili z hradní zdi s vírou, že po šesti vteřinách volného pádu je záchranné lano zabrzdí. Christian Broendum, novinář po padesátce z předních

dánských novin, toto rozhodnutí osvětlil: „Přelézání stěn bylo fyzicky náročné. Nechtěl jsem spadnout ani

v půlce cesty zjistit, že nemám síly jít dopředu ani dozadu. Ostatní pak bylo o psychice a s tím si umím poradit.“

Celý kurz shrnul Lionel Bonaventur: „Tato stáž byla méně zaměřená na fyzicky náročné situace a obsahovala daleko více činností, které přímo souvisely s povoláním novináře v rizikových oblastech. Také mě velmi překvapila obecná nálada ve skupině. Všichni spolu mluvili a i přes nesnáze, které jsme museli překonávat, panovala neustále skvělá atmosféra.“

Kurz na téma „Poznávání rizik v oblastech konfliktů pro novináře EU“ byl minulý rok v rámci francouzského předsednictví Evropské unii poprvé otevřen příslušníkům jiných států. Francouzské ministerstvo obrany však plánuje i další obdobné stáže, které budou otevřeny zájemcům z České republiky. <<

Vize profesionálního poddůstojnického a praporčického sboru

Příspěvek do diskuse

Text: prap. Dušan ROVENSKÝ

(Dokončení)

V minulém čísle jsme otiskli první část stejnojmenného článku, v níž se autor mj. zabýval návrhem vymezení místa a úlohy poddůstojnického a praporčického sboru a přidal i svůj grafický návrh na hodnostní označení příslušníků hodnostních sborů mužstva, poddůstojníků a praporčků. Dnes pokračuje obecnou charakteristikou činností příslušníků v jednotlivých hodnostech a návrhem kariérního řádu pro oba hodnostní sbory.

Návrh charakteristik činností v jednotlivých hodnostech

- Vojáci v hodnosti **vojín** budou vykonávat
 - základní, odbornou a speciální přípravu před zařazením na základní výkonné funkce u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení.
- Vojáci v hodnosti **svobodník** budou vykonávat
 - základní výkonné funkce (střelec, řidič, skladník, kuchař, mechanik, spojař, ženista apod.), které nevyžadují předchozí praxi u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení.
- Poddůstojníci v hodnosti **desátník** budou vykonávat
 - střední výkonné funkce (starší střelec, starší řidič, starší

- skladník, starší kuchař, starší mechanik, starší spojař, starší ženista apod.), které vyžadují předchozí praxi na základních výkonných funkcích u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - nižší, úzce specializované funkce (zdravotník, technik, mladší inspektor apod.), které nevyžadují předchozí praxi u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení (v hodnostním rozpětí **svobodník – desátník**),
 - zdvojené základní výkonné funkce, které nevyžadují předchozí praxi (řidič-skladník, potápěč-průzkumník apod.).
- Poddůstojníci v hodnosti **četař** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni nižším než družstvo (velitel týmu, velitel roje, velitel obsluhy, správce skladu apod.) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - vyšší výkonné funkce (střelec-operátor, ženista-pyrotechnik apod.), které vyžadují předchozí praxi na středních výkonných funkcích u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení.
 - Poddůstojníci v hodnosti **rotný** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni družstvo (velitel družstva apod.) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - nižší štábní funkce (mladší pracovník štábu) na taktickém stupni,

- střední, úzce specializované funkce (starší zdravotník, starší technik, inspektor apod.), které vyžadují předchozí praxi na nižších, úzce specializovaných funkcích u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení (v hodnostním rozpětí **četař – rotný**),
 - základní instruktorské funkce (instruktor) u výcvikových útvarů a zařízení.
- Praporčíci v hodnosti **rotmistr** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni četa (zástupce velitele čety) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - odborné funkce na stupni rota (výkonný praporčík roty, technik roty),
 - střední štábní funkce (pracovník štábu) na taktickém stupni,
 - střední instruktorské funkce (starší instruktor) u výcvikových útvarů a zařízení.
 - Praporčíci v hodnosti **nadrotmistr** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni rota (vedoucí praporčík roty) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - odborné funkce na stupni prapor a vyšším (náčelník POI, náčelník parku techniky, náčelník KTS apod.),
 - vyšší štábní funkce (starší pracovník štábu) na taktickém a operačním stupni,
 - vyšší, úzce specializované funkce (zdravotník-specialista, technik-specialista, starší inspektor

- apod.), které vyžadují předchozí praxi na středních, úzce specializovaných funkcích u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení (v hodnostním rozpětí **rotmistr – nadrotmistr**),
 - vyšší instruktorské funkce (vedoucí instruktor) u výcvikových útvarů a zařízení.
- Praporčíci v hodnosti **praporčík** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni prapor (vrchní praporčík praporu) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - Praporčíci v hodnosti **nadpraporčík** budou vykonávat
 - řídící funkce na stupni brigáda (vrchní praporčík brigády) u bojových útvarů, útvarů bojové podpory nebo útvarů bojového zabezpečení,
 - nejvyšší štábní funkce (starší pracovník štábu-specialista) na strategickém stupni,
 - Praporčíci v hodnosti **štábní praporčík** budou vykonávat
 - řídící funkce (starší pracovník štábu-specialista) na taktickém, operačním a strategickém stupni,
 - učitelské funkce (učitel) ve vzdělávacích zařízeních, ve kterých probíhá kariérová příprava poddůstojnického a praporčického sboru.

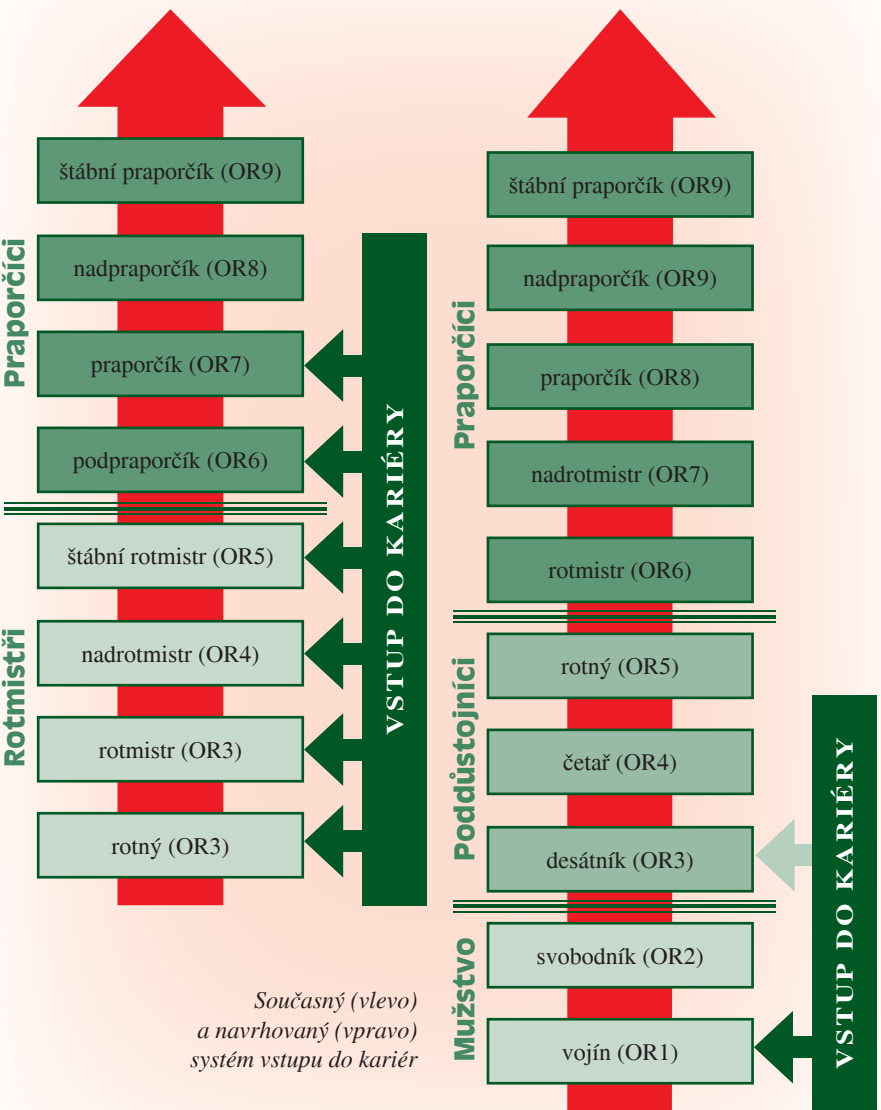
- nejvyšší učitelské funkce (starší učitel) ve vzdělávacích zařízeních, ve kterých probíhá kariérová příprava poddůstojnického a praporčického sboru.
- Praporčíci v hodnosti **štábní praporčík** budou vykonávat
 - nejvyšší řídící funkce na operačním a strategickém stupni (vrchní praporčík OV, vrchní praporčík sekce MO, hlavní praporčík AČR).

Návrh vstupu do kariéry, průběh kariéry a jmenování do vyšších hodností

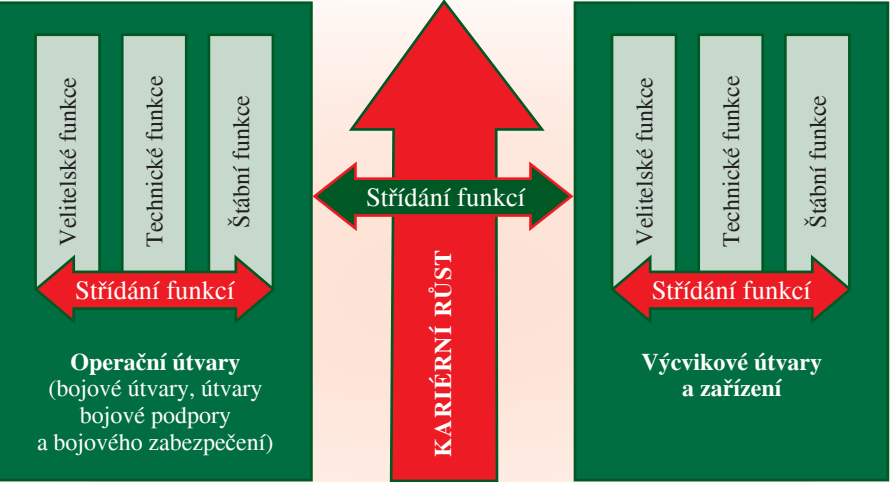
Podle dokumentu Transformace resortu MO ČR (viz A report 2007, zvláštní číslo) by nejpozději počátkem roku 2010 měl být zahájen nový systém řízení kariér. Zejména by se mělo jednat o změnu struktury hodností, změnu poslání hodnostních sborů (vytvoření mužstva, poddůstojnického a praporčického sboru), objektivizaci hodnocení a umožnění využívání změn doby výsluhy v hodnosti (minimální i maximální). Součástí systému řízení kariér by měl být kariérní řád.

Nový systém řízení kariér by měl vycházet ze základních principů, kterými jsou transparentnost podmínek kariérového postupu vojáků a systému jeho řízení, rovné příležitosti pro všechny vojáky, objektivnost výběru na základě dosahovaných výsledků a potenciálu pro vyšší hodnost/funkci, výkon služby vojáka v místě podle potřeb OS ČR a možnost výstupu z kariéry na kterékoliv úrovni. Zásadním předpokladem pro výše uvedené změny jsou radikální legislativní změny.

Z výše uvedených důvodů se jeví jako nezbytné, aby v nově navrhovaném hodnostním systému mužstva, poddůstojníků a praporčků byl umožněn vstup do kariéry v nejnižší hodnosti (OR1 – vojín) a pouze ve výjimečných případech, kdy se jedná zejména o úzkoprofilové specialisty, v nejnižší poddůstojnické hodnosti (OR3 – desátník).

Současný (vlevo)
a navrhovaný (vpravo)
systém vstupu do kariér

Základní podmínky kariérního a odborného růstu poddůstojnického a praporčíckého sboru v operačním pilíři

Zásady kariérního růstu a systém řízení kariér

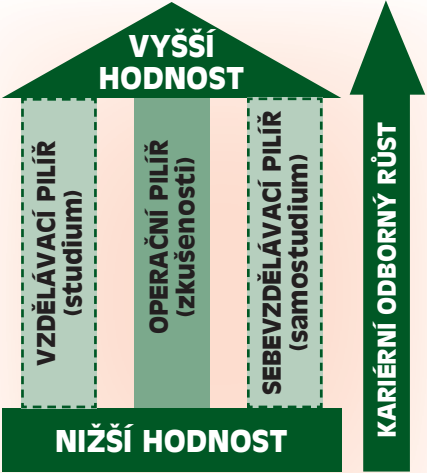
Kariérní růst musí být založen na třech nosných pilířích: operačním, vzdělávacím a sebevzdělávacím. Tyto pilíře poskytují kontinuální cyklus výcviku, vzdělávání, výchovy a získávání operačních zkušeností a zabezpečují tak rozvoj mužstva, poddůstojníků a praporčíků podle potřeb OS ČR a ve srovnatelné úrovni kvality s ostatními ozbrojenými silami spojenců. Cílem kariérního růstu mužstva, poddůstojníků a praporčíků v rámci těchto pilířů musí být tvorba zodpovědných a sebevědomých velitelů a odborných specialistů, kteří mají znalosti, schopnosti a dovednosti relevantní současnému rozvoji vojenské teorie a praxe a jsou schopni působit v mezinárodním prostředí.

Základními podmínkami pro kariérní a odborný růst v operačním pilíři v rámci poddůstojnického a praporčíckého sboru v AČR by měly být:

- střídání velitelských, štábních a technických funkcí po celou dobu činné služby,
- střídání výkonu funkce mezi operačními útvary a výcvikovými útvary a zařízeními po celou dobu činné služby,
- jmenování do vyšších hodností na základě délky služby, míry schopností, osobních kvalit, potenciálu a výše zásluh (účast v zahraničních operacích, periodické hodnocení apod.).

K vytvoření kvalitního poddůstojnického a praporčíckého sboru je nezbytné zavést funkční systém řízení kariér (kariérní řád), aby docházelo ke kontinuálnímu rozvoji a růstu poddůstojníků a praporčíků, na základě kritérií (charakteristik činností) pro jednotlivé hodnosti, tak jak je uvedeno výše v Návrhu charakteristik činností v jednotlivých hodnostech. Přestože může docházet v průběhu kariér k přechodu poddůstojníků a praporčíků do důstojnického sboru, není tento trend ve větším měřítku žádoucí. Dobrovolné snižování hodností musí být rovněž omezeno a později zrušeno.

Kvalitní systém řízení kariér musí zabezpečovat rovné příležitosti pro

Pilíře individuálního kariérního a odborného růstu poddůstojnického a praporčíckého sboru

uplatnění a jmenování do vyšších poddůstojnických a praporčíckých hodností v rámci celých OS ČR. Dále musí garantovat adekvátní procentuální rozložení jednotlivých hodností v rámci obou sborů. Musí motivovat poddůstojníky a praporčíky ke kariérnímu a odbornému růstu v rámci svého oboru a odbornosti i ke jmenování do vyšší hodnosti a na jiné systemizované místo také v případě, že by to znamenalo přeložení do nové posádky.

Jedním z hlavních principů řízení kariér a odborného růstu poddůstojnického a praporčíckého sboru by měla být vysoká míra zapojení zejména praporčíků (ale i poddůstojníků) do řízení těchto procesů na všech organizačních stupních. Klíčovými principy tohoto zapojení by měly být:

- jmenování do vyšších hodností, ustanovování na systemizovaná místa a vysílání ke studiu na základě doporučení výběrových komisí složených z příslušníků poddůstojnického a praporčíckého sboru,
- vytvoření kariérního řádu v rámci jednotlivých oborů a odborností pro poddůstojníky a praporčíky a jeho řízení nejvyšším managementem těchto hodnostních sborů,
- vytvoření komplexního systému akreditovaného a neakreditovaného vzdělávání pro poddůstojníky a praporčíky a jeho řízení nejvyšším managementem těchto hodnostních sborů.

Přestože v AČR v současné době existují personální orgány odpovědné za řízení kariér (např. odbor řízení kariér Ředitelství personální podpory), neexistuje v současné době odpovídající legislativa, která by těmto orgánům vytvořila kvalitní nástroje pro plánování, organizaci a realizaci tohoto personálního procesu. Pro dlouhodobou udržitelnost a rozvoj profesionálního mužstva, poddůstojnického a praporčíckého sboru je nezbytné tuto legislativu (zákonné a podzákonné právní normy) co nejdříve zpracovat a zavést do praxe, aby byly personální orgány schopny účinně naplňovat jednu ze svých hlavních úloh.

AKTUÁLNÍ NÁZORY české veřejnosti na Armádu ČR, členství ČR v NATO a na působení naší armády v zahraničních misích

Text: Hana TICHÁ
Grafy: Andrea BĚLOHLÁVKOVÁ

Odbor komunikačních strategií MO ČR průběžně sleduje postoje veřejnosti k naší armádě a jejím příslušníkům. Vzhledem k tomu, že se v loňském roce zhoršila bezpečnostní situace v Afghánistánu, což bohužel přineslo i několik tragických událostí, bylo důležité zjistit názory společnosti na to, jak vnímá současné úkoly Armády ČR i její působení v současných zahraničních misích a operacích.

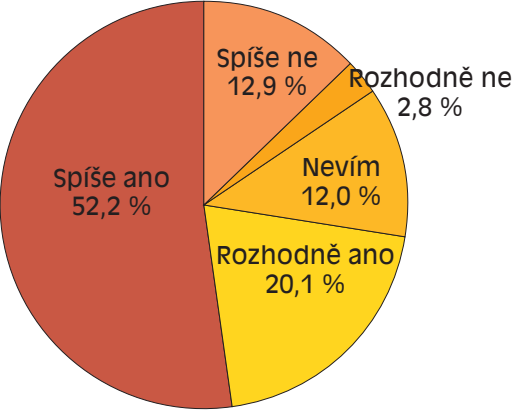
Následující řádky jsou přiblížením hlavních výsledků reprezentativního „Průzkumu aktuálních názorů české veřejnosti na působení AČR v zahraničních misích, zejména v Afghánistánu“, který pro Ministerstvo obrany ČR provedla na vzorku 1000 osob agentura AUGUR Consulting v listopadu 2008.

Výsledky průzkumu v některých otázkách jsou pak porovnávány s postoji české veřejnosti z předchozích období. Data jsou použita především z průzkumů realizovaných v roce 1996 („Armáda 1996“ – Universitas), v roce 2000 („Armáda České republiky 2000“ – STEM) a v květnu 2008 („Armáda a veřejnost 2008“ – AUGUR Consulting).

1. Důvěra v Armádu ČR

V listopadu 2008 důvěřovalo naší armádě sedm z deseti respondentů (72,3 %) a pouze necelá jedna šestina (15,7 %) jí nedůvěřovala. V květnu téhož roku byl tento poměr 68 : 28 ve prospěch důvěry v armádu.

Důvěřujete Armádě ČR?

V následující tabulce je v procentech zachycen vývoj důvěry veřejnosti v Armádu ČR od roku 1996. Důvěra se z počátečních 43 % zvedla nad 50 % po roce 2000 a v posledních sedmi letech se stabilně pohybuje v rozmezí od 60 do 72 %. Armáda se v této oblasti udržuje na špičce i ve srovnání s jinými institucemi.

1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	5/2008	11/2008
43	46	50	49	47	58	63	63	70	72	60	65	68	72

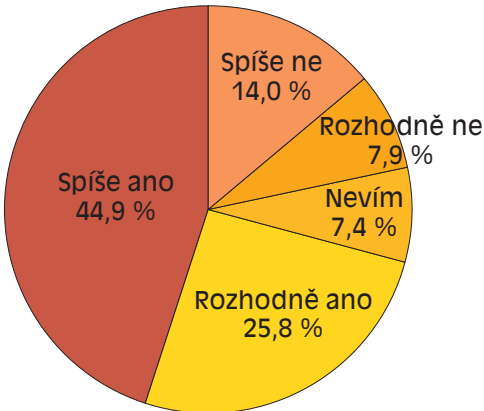
Pozn.: Data v tabulce jsou použita z výše uvedených průzkumů zadávaných MO ČR, ale i z dalších zveřejněných průzkumů renomovaných agentur.

Závěr: Veřejnost Armádě ČR vysoce důvěřuje.

2. ČR a NATO

V listopadu 2008 souhlasilo s členstvím České republiky v NATO 70,7 % veřejnosti. Téměř dvě třetiny (63,3 %) se domnívaly, že Česká republika tímto členstvím získala.

Souhlasíte s členstvím České republiky v NATO?

V roce 1996 se vstupem České republiky do NATO souhlasila necelá polovina veřejnosti (46 %), 30 % bylo proti a 24 % nebylo rozhodnuto. Jako negativní důsledky případného vstupu ČR do NATO tehdy 80 % veřejnosti přepočítávalo zvýšení nákladů na zbrojení, zhruba polovina se obávala rizika zatažení republiky do vojenského konfliktu a rozmístění cizích vojsk na našem území. Pozitivní důsledky našeho vstupu do NATO tehdy veřejnost viděla v možnosti rychlejší modernizace armády (70 %), v přílivu finančních prostředků do armády (téměř 70 %), v profesionalizaci armády, v bezpečnosti země, ve zvýšení kvalit vojáků z povolání (cca 65 %), ve větším pořádku v armádě, ve zvýšení prestiže České republiky (55 – 60 %) a ve zvýšení prestiže armády (50 %).

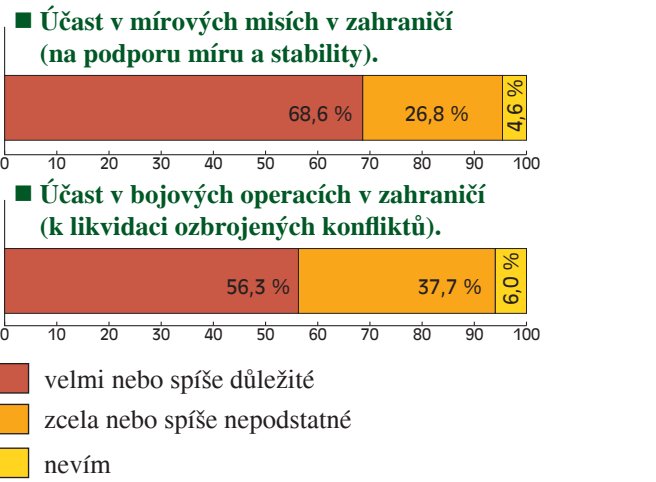
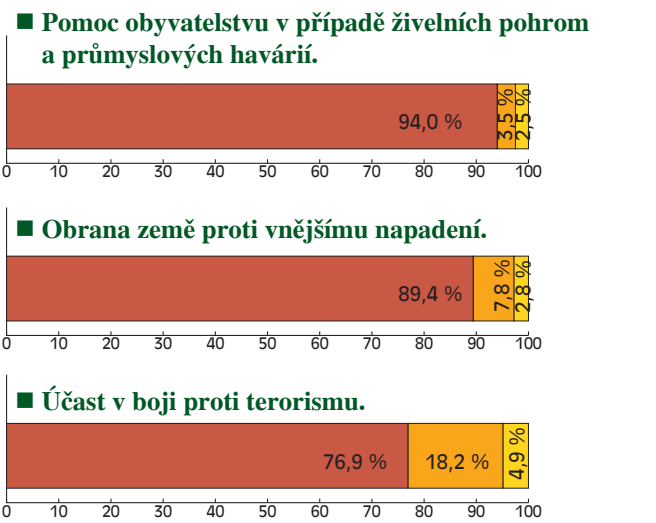
Členství ČR v NATO (v %, zaokrouhleno)	1996	1998	2000	2008
Souhlas se vstupem ČR do NATO	46	57	60	71

Z porovnání postojů veřejnosti v letech 1996, 1998, 2000 a 2008 jednoznačně vyplývá, že lidé přijímají jak členství České republiky v NATO, tak jeho důsledky velmi pozitivně. Počáteční obavy z členství a z jeho dopadů na Armádu ČR desetileté zkušenosti zcela rozptýlily.
Závěr: Postoj veřejnosti k členství ČR v NATO je dlouhodobě kladný.

3. Úkoly Armády ČR

Naprostá většina veřejnosti (94,0 %) považuje za nejdůležitější úkol Armády ČR v roce 2008 stejně jako v předešlých letech pomoc obyvatelstvu v případě živelních pohrom a průmyslových havárií. Následuje obrana země proti vnějšímu napadení (89,4 %), účast v boji proti terorismu (76,9 %) a účast v mírových misích (68,6 %). Účast v bojových operacích považuje za důležitý úkol 56,3 % respondentů. I tento výsledek je možné považovat za pozitivní zejména vzhledem k tragickým událostem v Afghánistánu během minulého roku.

Do jaké míry považujete za důležité uvedené úkoly Armády České republiky?

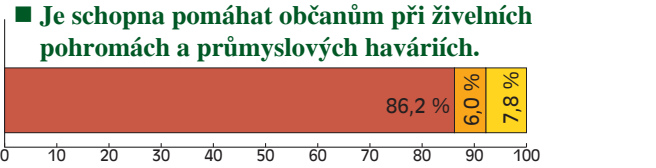
ÚKOLY AČR (v %, zaokrouhleno)	2000	2008
Pomoc obyvatelstvu v případě živelních pohrom a průmyslových havárií	99	94
Ochrana země proti vnějšímu napadení	98	89
Účast v boji proti terorismu	74	77
Účast v mírových misích v zahraničí s mandátem OSN	81	67
Účast v bojových operacích v zahraničí s mandátem OSN	58	56

Závěr: Veřejnost klade největší důraz na úkoly armády zajišťující pomoc obyvatelstvu při živelních pohromách a průmyslových haváriích. Přesto i nejméně podporovaný úkol – účast Armády ČR v bojových misích v zahraničí – považuje za důležitý více než polovina obyvatelstva.

4. Schopnosti Armády ČR

V roce 2008 veřejnost stanovila toto pořadí schopností Armády ČR: pomoc občanům při živelních pohromách a průmyslových haváriích (86,2 %), dobrá vycvičenost k boji (71,7 %), schopnost plnit závazky vůči členským zemím NATO (68,2 %). Nadpoloviční většina (58,5 %) si rovněž myslí, že Armáda ČR má vysokou morálku a kázeň. To je obrovský skok proti roku 2000, kdy dobrou morálku a kázeň na AČR oceňovalo pouze 19 % veřejnosti. Nejméně často se dotázaní domnívali, že je naše armáda připravena k boji proti mezinárodnímu terorismu (53,7 %) nebo že je schopna ubránit území našeho státu (50,0 %). Téměř dvě třetiny respondentů (64,5 %) se domnívaly, že další snižování armádního rozpočtu by ohrozilo schopnost Armády ČR bránit naši zemi před vnějším nebezpečím a pomáhat obyvatelstvu v případě živelních pohrom a průmyslových havárií.

Zamyslete se nad kvalitami a schopnostmi naší armády. Myslíte si, že naše armáda:

SCHOPNOSTI AČR (v %, zaokrouhleno)	2000	2008
Dobrá vycvičenost	51	72
Dobrá morálka a kázeň	19	59

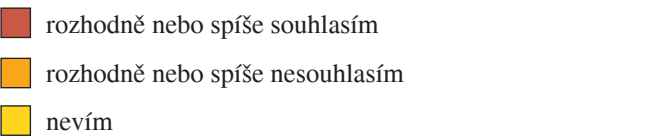
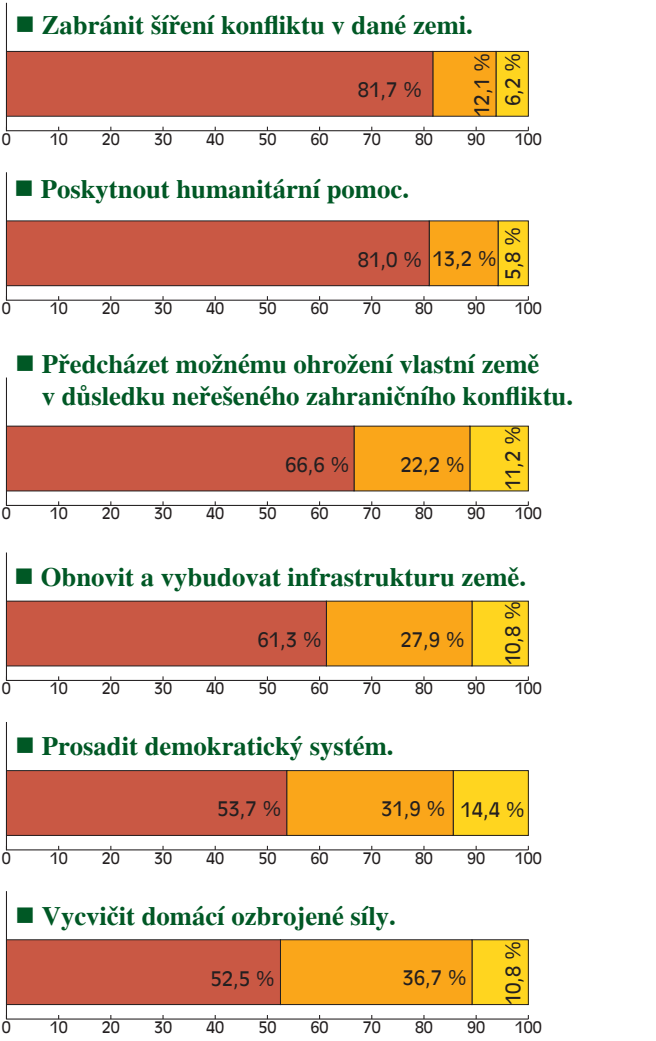
Závěr: Česká veřejnost oceňuje schopnost Armády ČR pomáhat občanům při živelních pohromách a průmyslových haváriích, její dobrou vycvičenost a schopnost plnit závazky vůči členským zemím NATO. Obává se však negativního dopadu dalšího snižování rozpočtu Armády ČR na její schopnosti.

5. Cíle působení Armády ČR v zahraničních misích

S předpokladem, že je cílem působení spojeneckých sil NATO v zahraničních misích zabránit šíření konfliktu v dané zemi, se ztotožňuje 81,7 % veřejnosti. Plných 81,0 % dotázaných pak souhlasí s tím, že je cílem poskytnout humanitární pomoc. Velmi důležité rovněž je, že dvě třetiny respondentů (66,6 %) se shodují na tom, že cílem působení v zahraničních misích je předcházet možnému ohrožení vlastní země v důsledku neřešeného zahraničního konfliktu, a 61,3 % v tom, že cílem je obnovit a vybudovat infrastrukturu země. Mírná nadpoloviční většina

respondentů pak uvedla, že cílem působení spojeneckých sil NATO v zahraničních misích je prosadit demokratický systém (53,3 %) a vycvičit domácí ozbrojené síly (52,5 %).

Co je podle vás cílem působení spojeneckých sil NATO v zahraničních misích:

Závěr: Největší část veřejnosti souhlasí s tím, že cílem zahraničních misí NATO je zabránit šíření konfliktu v dané zemi, poskytnout humanitární pomoc a předcházet možnému ohrožení vlastní země v důsledku neřešeného zahraničního konfliktu.

(Dokončení v příštím čísle)

Military Intelligence

Military intelligence is an agency of the armed forces that obtains, analyzes, and uses information of strategic or tactical military value. It focuses on information gathering, control, and dissemination about enemy units, terrain, and the weather in an area of operations. The information about the armed forces of another country is useful in terms of planning and conducting military policy or military operations.

Most armed forces maintain military intelligence structures such as staff divisions, departments, or sections. Officers and enlisted personnel assigned to military intelligence are selected for their analytical abilities and the ability to keep secrets. They receive appropriate training in order to develop these skills.

The general method of military intelligence is to package information to support decisions taken by policy-makers. Once the relevant information is available, standard procedures provide a very good set of tactical options. The value that expert policy-makers add is their ability to neutralize opponents' decisions and advantages by anticipating them.

A good intelligence officer is often quite annoying to a commander, insistently questioning the commander about the commander's intentions and desires with regard to tactics and strategy. Another major goal of military intelligence analysts is to reduce the time that decisions take. Military policy decisions come in two basic forms: tactical and strategic.

Military intelligence provides timely, relevant, accurate, and synchronized intelligence and electronic warfare (IEW) support to leaders at all levels across the range of military operations. In war, IEW operations support the winning of battles and campaigns. In low-intensity conflicts, IEW operations support the promotion of peace, the resolution of conflict, and deterrence of war.

The ever-changing and unpredictable international environment has made the role of the intelligence professional more crucial than ever, and the mission of understanding the threat and advising decision-makers on the capabilities and intentions of potential adversaries has become critical at all levels, including tactical, operational, and strategic.

Military intelligence officers command military intelligence units and serve not only within the structures of military intelligence but also in staffs of all services. Selection for service in the military intelligence corps is highly competitive, and there is no single qualification or course of study that ensures selection. Military intelligence officers must be versatile and able to take on the variety of challenges that face an intelligence officer in today's armed forces. Military intelligence officers are expected to know, understand, and function in all intelligence disciplines at all levels – tactical, operational, and strategic.

EXERCISE 7 – 1:

Answer the following questions.

- 1. How would you define the military intelligence?
- 2. What do you think the general method of military intelligence is?
- 3. What kind of support does military intelligence provide to leaders at all levels?
- 4. What does IEW stand for?
- 5. What do IEW operations support in war?

- 6. What do IEW operations support in low-intensity conflicts?
- 7. What has made the role of the intelligence professional more crucial than ever?
- 8. Can you explain what the word "decision-maker" means?
- 9. Do you think that the selection for service in the military intelligence corps should be highly competitive? Why or why not?
- 10. Can you name some of the intelligence activities?

EXERCISE 7 – 2:

Match the following words with their meanings.

1) accurate	a) having many different kinds of skills or abilities; easily able to change from one kind of activity to another
2) crucial	b) the gathering of secret information, as for military or police purposes
3) competitive	c) a person who opposes or fights against another; opponent; enemy
4) to provide	d) the spread of information, knowledge, etc. so that it reaches many people
5) adversary	e) of supreme importance; decisive; critical
6) challenge	f) to provide everything necessary; to give or be ready to give help to sb if they need it
7) versatile	g) to make available; supply
8) dissemination	h) any demanding task, that calls for special effort or dedication
9) intelligence	i) free from mistakes or errors, precise
10) support	j) requiring competition, liking to compete

EXERCISE 7 – 3:

Use the appropriate forms of the words from the previous exercise to complete the following sentences.

- 1. Keeping military salaries _____ plays an important part in career decision-making.
- 2. The new satellite _____ military surveillance.
- 3. He is very _____ in his calculations.
- 4. The traditional military aim of destroying, defeating, or neutralizing the _____ is a fundamental component of each victory.

- 5. Military intelligence officers are expected to be _____.
- 6. Experience is, of course, a _____ factor in deciding who would be the best person for the job.
- 7. He was bored with his job and felt he needed a new _____.
- 8. Intelligence and electronic warfare operations _____ final results of battles and campaigns.
- 9. The best young officers are selected for the military _____.
- 10. _____ of rumours within enemy units may be a part of counter-intelligence activities.

EXERCISE 7 – 4:

- a) Give the opposites.
relevant; accurate; predictable; competitive; useful; important
- b) Turn these verbs into nouns.
to develop; to reduce; to serve; to select; to analyze; to maintain; to neutralize
- c) Read the text once more and find at least 10 words that can be used in the same form as nouns and verbs.

EXERCISE 7 – 5:

Translate the following sentences into English.

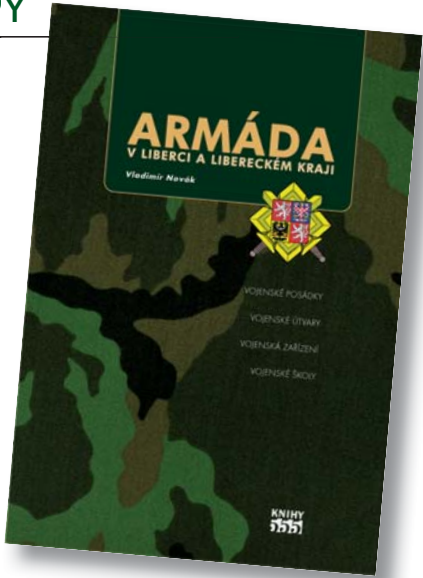
- 1. Důstojníci vojenského zpravodajství velí jednotkám vojenského zpravodajství a slouží nejen ve složkách vojenského zpravodajství, ale i ve štábech všech druhů ozbrojených sil.
- 2. Od zpravodajských důstojníků se očekává, že se budou dobře orientovat ve všech druzích vojenského zpravodajství.
- 3. Zpravodajští důstojníci jsou všestranní.
- 4. Výběr pro službu ve vojenském zpravodajství je náročný.
- 5. Většina ozbrojených sil si udržuje složky vojenského zpravodajství.

Podle publikace „Základy anglické vojenské terminologie do kapsy“ Mgr. Jany Stodolové z Centra jazykové přípravy UO Brno

accurate	přesný
adversary	protivník, soupeř, sok
annoying	protivný, otravný (nepříjemný)
anticipating	předvídaní, tušení
campaign	kampaň, válečné tažení
challenge	výzva; (náročný) úkol
to challenge	vyzvat; podnítit, provokovat; žádat heslo na kom (hlídka)
competition	soutěž
competitive	soutěživý, soutěže schopný
counter-intelligence	kontrašpionáž, kontrarozvědka
crucial	rozhodný, rozhodující, kritický, velmi důležité
deterrence	odstrašování, zastrašování
dissemination	šíření, rozšiřování
enlisted personnel	veškerý vojenský personál mimo důstojníky
environment	prostředí
gathering	sběr, shromažďování
insistently	neústupně, neodbytně, naléhavě
intelligence and electronic warfare (IEW)	průzkum a elektronický boj
intention	úmysl, záměr, plán
low-intensity conflict	konflikt nízké úrovně; konflikt nízké intenzity
policy maker	politický činitel
to provide	obstarat, zabezpečit, poskytnout
relevant	významný, důležitý, náležitý
resolution of conflict	vyřešení konfliktu
synchronized	synchronizovaný, časově souběžný
throughout	v celém, po celém
timely	včasný
unpredictable	nepředvídatelný
versatile	všestranný; pružný
with regard to	vzhledem (k); pokud jde (o), týkající se (čeho), stran (čeho)

ANSWER KEY

EXERCISE 7 – 1: 1. Military intelligence is an agency of the armed forces that obtains, analyzes, and uses information of strategic or tactical military value. 2. Individual answers. 3. Timely, relevant, accurate, and synchronized intelligence and electronic warfare (IEW) support. 4. Intelligence and electronic warfare. 5. The winning of battles and campaigns. 6. The promotion of peace, resolution of conflict, and deterrence of war. 7. The ever-changing and unpredictable international environment. 8. Individual answers. 9. Individual answers. 10. Individual answers.	4. adversary 5. versatile EXERCISE 7 – 4: a) irrelevant, inaccurate, unpredictable, uncompetitive, useless, unimportant b) development, reduction, service, selection, analysis, maintenance, neutrality c) force, use, focus, control, package, face, support, set, desire, form, command, study, challenge	9. intelligence 10. dissemination EXERCISE 7 – 5: 1. Military intelligence officers command military intelligence units and serve not only within the structures of military intelligence but also in staffs of all services. 2. Military intelligence officers are expected to be well oriented in all kinds of military intelligence. 3. Military intelligence officers are versatile. 4. Selection for service in the military intelligence is highly competitive. 5. Most armed forces maintain military intelligence structures.
EXERCISE 7 – 2: 1) i 2) e 3) j 4) g 5) c 6) h 7) a 8) d 9) b 10) f		
EXERCISE 7 – 3: 1. competitive 2. provides 3. accurate 6. crucial 7. challenge 8. support		

ARMÁDA V LIBERCÍ A LIBERECKÉM KRAJI
Vojenské posádky, vojenské útvary,
vojenská zařízení, vojenské školy
Vladimír Novák

Publikace plk. Vladimíra Nováka „Armáda v Liberci a Libereckém kraji“ se vůbec poprvé zabývá podrobným pohledem na liberecký region z hlediska jeho vojenské důležitosti. Autor zaznamenává dějinné souvislosti válek 18. a 19. století a také postihuje strategický význam severo-českého pohraničí v první polovině 20. století se zaměřením především na obě světové války.

Kniha se zabývá především historií a vývojem jednotlivých vojenských posádek, útvarů, zařízení a vojenských škol, z nichž mnohé s transformací a profesionalizací Armády České republiky zanikly. Připomíná rovněž jednotlivé velitele a další armádní funkcionáře, přináší množství odtajněných informací týkajících se tehdejší výzbroje či samotného systému velení. Nechybějí medailony významných vojenských činitelů a zasloužilých válečných veteránů bojujících ve službách britského letectva. Samostatná kapitola se zabývá armádním střediskem vrcholového sportu – libereckou Duklou. Její příslušníci, zvláště lyžaři (běžci, skokani, sdružení), sáňkaři, bobisté a volejbalisté, reprezentovali naši zemi a z vrcholných sportovních podniků, jakými jsou olympijské hry, mistrovství světa či světové poháry, přiváželi medaile.

Větší prostor je též věnován liberecké chemické jednotce, začleněné do struktur NATO, jež aktivně působí v oblastech současných válečných konfliktů. Čtenář ocení bohatý obrazový doprovod, shromážděný ze sbírek institucí i soukromých archivů, z něhož je většina snímků publikována vůbec poprvé.

Práce vznikala několik let mozaikovým způsobem, studiem historických dokumentů a armádních podkladů a zpracováním vzpomínek a rozhovorů s pamětníky. Kniha Vladimíra Nováka významně přispěje k pochopení významu města Liberce z hlediska moderního vojenství.

Liberecké nakladatelství Květa Vinklátová – KNIHY 555. Vázaná publikace, formát 17 × 25 cm, 136 stran, cena 295 Kč. Prosinec 2008.

V A reportu č. 24/08 se na str. 4 objevil termín „pamětní mince náčelníka Generálního štábu AČR“. Jako numismatik vím, že pamětní mince vydává pouze Česká národní banka a razí je Jablonec Bižuterie, a to zlaté nebo stříbrné. Proto se ptám, zda se jedná o nějakou repliku mince nebo o nějaký odznak náčelníka GŠ?
Pplk. v. v. Mgr. Pavel Horák, České Budějovice

Vážený pane magistře,
pojem „pamětní mince“ nelze v tomto smyslu vnímat v klasické podobě mince jakožto oběživa či pamětní mince s nominální hodnotou vydávaných Českou národní bankou, ale jakožto výraz ocenění. Používání pamětních mincí je dnes trendem v mnoha armádách demokratických zemí, nejrozšířenější je patrně v USA. Tyto pamětní mince udělované jako osobní poděkování konkrétních významných osobností přitom patří mezi vojáky k vysoce uznávaným.

Tak je tomu i v případě pamětní mince generálporučíka Vlastimila Picka, náčelníka Generálního štábu Armády České republiky. Tato mince, vyražená z kovu starobronzové barvy, je kruhového tvaru o průměru 4 cm a tloušťce 0,3 cm. Na její lícové straně je na podkladu tvořeném opakujícím se nápisem „NÁČELNÍK GENERÁLNÍHO ŠTÁBU AČR“ položena trojice pěticípých hvězd symbolizující hodnot generálporučíka, pod nimi pak jeho stylizovaný podpis a lipová ratolest. Rubová strana mince je tvořena známkem Generálního štábu se smaltovaným štítkem. Po horní části obvodu rubové strany mince je nápis „NÁČELNÍK GENERÁLNÍHO ŠTÁBU ARMÁDY ČESKÉ REPUBLIKY“. Mince jsou číslovány, pořadové číslo je na každé minci vyraženo pod znakem Generálního štábu. Jsou uloženy v malé polstrované modré plastové krabičce.

Další variantou pamětních mincí jsou mince vydávané vojenskými útvary a zařízeními či pamětní mince ke konkrétním událostem, jako jsou například velká cvičení, mezinárodní konference nebo významná výročí. Samostatnou kategorií představují i pamětní mince odvozené od některých pamětních odznaků či vyznamenání, které jsou udílěny jako jejich samostatný stupeň zejména pro osoby stojící mimo danou komunitu.

Kpt. Jan ŠULC, referát komunikační a organizační, Generální štáb AČR

**BEZPLATNÁ INZERCE
pro všechny příslušníky AČR!**

- Pokud chcete uveřejnit svůj inzerát v této rubrice, odešlete jej elektronickou poštou na adresu: areport@centrum.cz nebo nebo na intranetovou adresu: vlasta.kohoutova@avismo.acr.
- V inzerátu vždy uveďte spojení na sebe, neboť redakce inzeráty nezprostředkovává.
- Inzerování je bezplatné pro všechny příslušníky AČR. Nezveřejňujeme inzeráty, které nesouvisí se službou či osobními zájmy a potřebami příslušníků AČR (podnikání, výdělečná činnost apod.).
- Inzeráty zveřejňujeme maximálně třikrát.

Volná místa

■ **Velitel VÚ 1970 Vyškov nabízí k 1. 1. 2009 volné systemizované místo pro VZP:**
• starší pracovník logistiky – SH 53 (prap. – nprap.), ČVO 32 (239) – zásobování municí všeho druhu, její údržba a skladování, KvPř 10 (33), KvPo 04 (35), PT 09, BP „D“ nebo předpoklady pro její získání, AJ 1111 dle normy STANAG 6001 (je možné doplnit).

Další požadavky:
• úspěšný(á) absolvent(ka) vojenské střední školy v oboru
• úspěšný(á) absolvent(ka) kurzu v daném oboru výhodou
• vojenský řidičský průkaz skupiny „B“ výhodou
Bližší informace na alc. 450 552 (fax 450 540). Kontaktní adresa: VÚ 1970, Víta Nejedlého, 682 01 Vyškov
■ **Velitel VÚ 2664 Stará Boleslav nabízí systemizovaná místa volná od 1. 1. 2009:**
• Náčelník skupiny dopravní a pořádkové služby, prac. Liberec
požadavky: SH 64 (kpt.), BP „D“, VŠ-Ing., Mgr., STANAG AJ 2222 výhodou, VŘP sk.B, zdrav. A, PT 10
• Velitel zásahové skupiny pohotovostního oddělení, prac. Kostelec n. L.
požadavky: SH 63 (npor.), BP „T“, VŠ-Bc, Ing., STANAG AJ 2222 výhodou, vysoká fyzická zdatnost, zdrav. A, VŘP sk. B, PT 10
• VSD-zástupce náčelníka odd. zab. základen, prac. Týniště n. O
požadavky: SH 64 (kpt.), BP „T“, VŠ-Ing., Mgr., STANAG AJ 2222 výhodou, VŘP sk.B, zdrav. A, PT 12
• Starší důstojník odd. obecné kriminality, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 63 (npor.), BP „D“, VŠ-Bc., STANAG AJ 2222 výhodou, VŘP sk. B, zdrav. A, PT 10
• Starší inspektor prac. kynologie, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 52 (prap.), BP „V“, ÚS-s maturitou, STANAG AJ 1111 výhodou, praxe v kynologii min. 2 roky, zdrav. A, VŘP sk.B, PT 08

• Starší inspektor skupiny materiálu a provozu, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 52 (prap.), BP „V“, ÚS-s maturitou, STANAG AJ 1111 výhodou, logistická specializace, práce na PC, praxe s M. U. 2.4 min. 1 rok, zdrav. A, VŘP sk. B, C, PT 09
■ **Systemizované místo volné od 1. 7. 2009:**
• Starší důstojník skupiny bezpečnosti, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 63 (npor.), BP „T“, VŠ-Bc., STANAG AJ 2222 výhodou, znalost a praxe se zák. 412/2005, VŘP sk. B, zdrav. A, PT 10
■ **Systemizovaná místa volná od 1. 10. 2009**
• Starší inspektor skupiny materiálu a provozu, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 52 (prap.), BP „V“, ÚS-s maturitou, STANAG AJ 1111 výhodou, nutná logistická specializace, praxe s M. U. 2.3, 4.1 min. 1 rok, práce na PC, zdrav. A, VŘP sk.B, C, PT 09
• Starší inspektor skupiny materiálu a provozu, prac. Stará Boleslav
požadavky: SH 52 (prap.), BP „V“, ÚS-s maturitou, STANAG AJ 1111 výhodou, logistická specializace, odpovědnost za oblast ekologie, odpadové hospodářství, požární preventista, práce na PC, zdrav. A, VŘP sk. B, PT 09

Písemné žádosti o zařazení k výběrovému řízení k Vojenské policii s prof. životopisem odešlete písemně na adresu VÚ 2664 Stará Boleslav nebo faxem na tel. 973 233 900. Bližší informace: alc. 233 813, 233 812 – prap. Lecjaksová, a 233 814 – o. z. Keller.
■ **Náčelník OVTZ VePod Stará Boleslav nabízí volná systemizovaná místa pro o. z.:**
• správní rada oddělení vojenské metrologie a technického dozoru, obor elektrická zařízení, KvPř 61, BP „D“, PT 11, nástup od 1. 7. 2009
• správní rada oddělení vojenské metrologie a technického dozoru, obor zdvihací zařízení, KvPř 61, BP „D“, PT 11, nástup od 1. 1. 2009
• správní rada oddělení vojenské metrologie a technického dozoru, obor tlaková a plynová zařízení, KvPř 61, BP „D“, PT 11, nástup od 1.1. 2009
• správní rada oddělení vojenské metrologie a technického dozoru, obor metrologie, KvPř 61, BP „V“, PT 11, nástup od 1. 1. 2009.
Předmětem pracovní náplně je řízení oborů odborného technického dozoru s celarmádní působností, resp. řízení certifikačního a akreditačního systému AČR (obor metrologie).
Předpokladem je technické vzdělání, orientace v oblastech odborného technického dozoru, resp. metrologie a schopnost získat osvědčení zkušebního komisaře OTD AČR. Osvědčení revizního technika OTD výhodou.
Kontakt a bližší informace: 606 649 990, pplk. Veselák, nebo 230 741, mjr. Zubalík.
■ **Ředitel VZ 1902 Dobruška nabízí volná systemizovaná místa pro VZP:**
• vedoucí oddělení informační a komunikační podpory
Požadavky: hodnost kapitán – major, úplné VŠ vzdělání, ČVO 041, BP „T“, Stanag AJ 2222, PT 12
• starší důstojník oddělení informační a komunikační podpory
Požadavky: hodnost poručík – nadporučík, VŠ vzdělání Bc., ČVO 041, BP „T“, Stanag AJ 2222, PT 10

Výkon funkcí na odloučeném pracovišti OHMZ Praha-Ruzyně. Nástup k 1. 9. 2009.
Kontakt: pplk. Ing. Kamil Dvořák, alc. 212 702, mob. 724 033 295
■ **Velitel VÚ 3771 Prostějov nabízí volná systemizovaná místa pro VZP:**
• náčelník pracoviště technické a zbrojní služby – SH 62, PT 09, KvPř 12, ČVO 32 (odbornost zbrojní), KvPo 5, BP „V“, AJ 1111.
• náčelník pracoviště technické podpory a PHM – SH 62, PT 09, KvPř 12, ČVO 32, KvPo 5, BP „V“, AJ 1111.
• velitel rádiového družstva (velitelská rota) řidič – SH 51, PT 08, KvPř 10, ČVO 42, KvPo 3, BP „T“, AJ 1111.
• starší průzkumník-specialista (výsadbář), lehká průzkumná rota – SH 42, PT 06, KvPř 05, ČVO 42, KvPo 1, BP „V“, AJ 1111.
• průzkumník (výsadbář), lehká průzkumná rota – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 64, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
• střelec-operátor BVP-1 (výsadbář), těžká průzkumná rota – SH 42, PT 07, KvPř 05, ČVO 11, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
• radista (výsadbář) těžká průzkumná rota – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 42, KvPo 1, BP „V“, AJ 1111.
• radista (nevýsadbkové), těžká průzkumná rota – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 42, KvPo 1, BP „V“, AJ 1111.
• operátor rádiového družstva, rota bezpilotních průzkumných prostředků – SH 41, PT 06, KvPř 5, ČVO 42, KvPo 1, BP „T“, AJ 1111.
Volná 3 systemizovaná místa:
• řidič-strážný, rota bezpilotních průzkumných prostředků - SH 41, PT 06, KvPř 5, ČVO 11, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000. ŘO sk. „C“.
• starší řidič, rota logistiky – SH 42, PT 06, KvPř 05, ČVO 19, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000. ŘO sk. „C“.
• skladník, rota logistiky – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 33, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
• optoelektromechanik družstva oprav výzbroje, rota logistiky – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 32, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
• starší mechanik spojovací dílny, rota logistiky – SH 42, PT 06, KvPř 05, ČVO 38, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
• autoelektromechanik, rota logistiky – SH 41, PT 06, KvPř 05, ČVO 38, KvPo 1, BP „V“, AJ 0000.
Kontakt: npor. Bc. Ivana Bobalíková, alc. 411 110, fax 411 739 (možno zaslat strukturovaný životopis).
■ **Ředitel VZ 8731 Praha nabízí volné systemizované místo pro VZP:**
• starší důstojník skupiny bezpečnosti informačních systémů: SH 63 (npor., možno por.), KvPř 12 (Bc.), BP 1 („PT“, minimálně „D“ a splnění podmínek pro získání), KvPo 5 (základní důstojnický kurz), AJ dle normy STANAG 6001 – 1111 (je možno doplnit), ČVO 43, PT 11. Požadujeme dobrou orientaci v informačních technologiích a problematice bezpečnosti KIS. Výhodou praktické zkušenosti se správou LAN a web serveru (PHP, MySQL, Apache server), ŘP sk. B. Možný nástup od 1. 4. 2009.
Kontakt: mjr. Ing. Jan Jezl, alc. 216 826, o. z. Soňa Červená, alc. 216 806. Strukturované

životopisy zasílat: fax 211 301, elektronicky Jan.Jezl@SIS.ACR, Sona.Cervena@SIS.ACR

■ Velitel VÚ 1825 Tábor nabízí volná systemizovaná místa:

- náčelník zpravodajské skupiny, SH 63, PT 10, ČVO 64, KvPř 12, KVPo 5, BP „T“, STANAG AJ 2222
- pracovník štábu zpravodajské skupiny, SH 52, PT 8, ČVO 64, KvPř 10, KVPo 3, BP „T“, STANAG AJ 2222
- mladší pracovník štábu zpravodajské skupiny, SH 51, PT 8, ČVO 64, KvPř 10, KVPo 3, BP „T“, STANAG AJ 1111
- starší specialista skupiny komunikačních a informačních systémů štábu, SH 43, PT 8, ČVO 41, KvPř 6, KVPo 1, BP „T“, vzdělání v oboru informačních technologií, nutná znalost WINDOWS 2000, správa a zřizování sítí LAN, konfigurace routerů
- velitel minometné baterie, SH 64, PT 10, ČVO 14, KvPř 12, KVPo 5, BP „T“, STANAG AJ 1111
- zástupce velitele minometné baterie, SH 63, PT 10, ČVO 14, KvPř 12, KVPo 5, BP „T“, STANAG AJ 1111
- velitel mechanizované čety, SH 62, PT 9, ČVO 11, KvPř 12, KVPo 5, BP „V“, STANAG AJ 1111

Kontakt: por. Bc. Pavel Šanc, tel. 305 605, mob. 602 434 065

Různé

■ **Hledám poručícké nebo praporčícké místo v Pardubicích** a okolí (Čáslav, HK). Stanag 2 Aj a 1 Nj, Fj, BP „T“, RP skup. B, C. Změnit ČVO není problém. Kontakt: 775 613 444

■ **Prodám** modrou uniformu vz. 97: blůza – sako (stříbrné knoflíky, 182/96-100), 2x kalhoty služební a 1x vycházkové, 2x košile s dlouhými rukávy 2x košile s krátkými rukávy, košile bílá (182/39), lodička, čepice vycházková (55), 3x kravata, zimní kabát (182/96-100) s vložkou a límecem, vesta (182/96-100), čepice zimní (56), šála modrá a bílá, boty černé perforované (280), kotníčkové černé (285). Téměř vše nové

ve velmi dobrém stavu, cena 3500 Kč, bližší informace na tel.: 773 280 970

■ Hledám za sebe náhradu k VÚ 3771

Prostějov na funkci náčelník pracoviště technické podpory a PHM. Požadavky: hodnost por., AJ STANAG SLP 1111, PT 9, BP „V“. Kontakt: alc. 411 145, mobil: 723 302 873

■ **Koupím** do sbírky různá vojenská resortní vyznamenání, medaile a odznaky. Současné i staré.

Tel.: 605 745 922

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 6165 Lipník nad Bečvou** na funkci řidič radista, sk. „C“. Kontakt: xrazy@seznam.cz, tel.: 737 780 722

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 4339 Jince** na funkci velitel palebné čety 152mm ShKH, PT 9, hodnost poručík, BP „D“, STANAG 1111 Aj, ČVO 14. Kontakt: 777 168 488

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 6069 Jindřichův Hradec** na funkci kuchař (muže být i jiná). Tel.: 732 534 102

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 2395**

Pardubice na funkci řidič skupiny „C“. Tel.: 737 688 430

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8407 Praha-Kbely** na funkci starší řidič logistické podpory skupin B, C, D. Možné využití sportovního zázemí-tenis, sauna, plavání, posilovna, bowling a další. Kontakt: 728 310 182

■ **Hledám uplatnění v Praze a nejbližším okolí.** 37letý nrtm., řidič bez maturity s oprávněním skupin A, B, C, D, E, T a strojnickým oprávněním na vozy PHM, elektrocentrály, instruktor voj. plavání a základní obsluha PC, zkušenosti na operačním oddělení. Možná i jiná zaměření. Kontakt: 728 310 182

■ **Prodám** letní maskáče – blůza 500 Kč, kalhoty 500 Kč. Kontakt: 721 566 285

■ **Prodám** tlumok velký pro průzkumníky – objem 70 až 120 litrů (nový). Cena 5500 Kč. Tel.: 721 566 285

■ **Prodám** tlumok střední pro průzkumníky – objem 60 litrů (nový). Cena 4500 Kč. Tel.: 721 566 285

■ **Prodám** tlumok malý pro průzkumníky – objem 20 až 30 litrů (nový, nevyužitý).

Cena 1100 Kč.

Tel.: 721 566 285

■ **Prodám** nový spací pytel 2005 – cena 1600 Kč.

Tel.: 721 566 285

■ **Koupím** do sbírky různé odznaky a vyznamenání, nášivky, domovenky, kapsové odznaky, modely a řezby zbraní, bodáky a přilby, příručky, předpisy, doklady a literaturu k uvedeným věcem. Vše současné i staré. Tel.: 777 074 592 nebo pemuller@tiscali.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 1923**

Pardubice na funkci velitel obsluhy 122mm RM vz. 70. Kontakt: 724 023 908

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 2395**

Pardubice na funkci řidič sk. „C“.

Kontakt: 774 332 230

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 3771**

Prostějov na funkci průzkumník výsadkář. Tel.: 605 921 929

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 4428**

Hranice, nejlépe výměnou za VÚ Jince nebo Praha. Tel.: 605 345 879

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 3072 České**

Budějovice na funkci starší analytik (lukrativní

práce na „Věře“), prap., PT 08 + příplatky.

Požadavky: elektrovzdělání, stanag 1111, RP sk. „C“. Od 1. 10. 2009 bude útvar sídlit v Táboře. Kontakt: 777 179 590, marineue@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VZ 6817**

Boletice na funkci pracovník štábu.

Kontakt: mobil 728 775 146, alc. 326 897

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8595 Hradní**

stráž na funkci velitel družstva / starší střelec, PT 08 / 06, BP „D“, pracovní náplní je strážní služba s pr. dobou 14 dní služeb / 14 dní volna. Více info na tel.: 773 178 250

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 1923**

Pardubice na funkci velitel obsluhy 122mm RM vz. 70.

Kontakt: 728 546 485

■ **Prodám** byt 2 + 1 v osobním vlastnictví

v cihlovém domě v Náměšti nad Oslavou.

Volný, ihned k nastěhování, cena dohodou.

Mobil 602 286 301, alcatel 202 002

Jak zasílat příspěvky do A reportu?

Lze tak činit následujícími způsoby:

- intranetem: vlasta.kohoutova@avismo.acr, jaroislav.pajer@sis.acr, jaroislav.pajer@avismo.acr
- e-mailem: areport@centrum.cz
- poštou na adresu: Redakce A report, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
- faxem na číslo: 973 215 933
- prostřednictvím intranetové sítě AČR (všichni pracovníci redakce mají svoji intranetovou adresu).

Nejvhodnější je texty zasílat v elektronické podobě jako dokument v textovém editoru Word bez jakýchkoli grafických úprav (pouze holý text). K e-mailu, kde kromě jména uvádějte i své telefonické spojení, články připojte vždy jako přílohu.

Fotografie zasílejte také elektronickou poštou ve větším rozlišení (o velikosti cca 500 kB až 1 MB) jako samostatné přílohy. Snímky

nevládejte do wordového dokumentu!

Fotografie lze do redakce dodat i v klasické podobě na lešklém papíře o rozměrech minimálně 13 × 9 cm. Nevyžádané snímky redakce nevrací.

O zaslání příspěvku je vhodné se nejdříve telefonicky nebo osobně dohodnout se šéfredaktorem či některým z redaktorů (viz spojení uvedené v tiráži).

Příspěvky spolupracovníků redakce, které byly v A reportu otištěny, jsou honorované takto:

- 1 normostrana textu (cca 2000 znaků včetně mezer): 150 až 250 Kč
- 1 fotografie: 100 až 150 Kč.

Pokud má být honorář vyplacen, musí redakce obdržet o autorovi textu i autorovi snímků následující údaje:

- jméno a příjmení

– rodné číslo

– údaj, kde jde o vojáka z povolání, občanského zaměstnance, případně osobu mimo resort obrany

– adresu bydliště

– číslo a místo VÚ nebo VZ, kde dotyčný slouží

– u VZP a o. z. číslo RFO, který je služebně vyplácí

– název banky a číslo účtu, na který má být honorář poslán

– kopii průkazního lístku k tomuto účtu

(možno zaslat na výše uvedené faxové číslo).

Vzhledem k tomu, že není v silách redakce tato data zpětně zjišťovat, zasílejte je současně s článkem. Pokud tyto údaje nejsou k dispozici, nemůže redakce honorář cestou příslušného regionálního finančního úřadu odeslat.